SF

INCERCAREA ● Dan Starcu

SFINTUL GALIN ● Dimitrie Lupu

SIGFRIED ● Victor Cilincă

BUCLA DE REACȚIE INVERSĂ ● Georg Christian

ATLANTIDA

SUPLIMENT AL REVISTEI „PORTO FRANCO"

1

Atlantida

- **Încercarea**

  de Dan Stărcu

- **Sfîntul Galin**

  de Dimitrie Lupu

- **Sigfried**

  de Victor Cilincă

- **Bucla de reacție inversă**

  de Georg Christian

Coperta de PUIU LUPAȘCU

Tiparul executat sub comanda nr. 54
la Întreprinderea Poligrafică Galați
B-dul George Coșbuc nr. 223/A
ROMÂNIA

DAN STARCU

Încercarea

Orașul tentacular strălucea sub ei asemeni unei stele de mare aruncată de valuri pe mal, sub razele Lunii. Omul, cu fața luminată de sursa ascunsă sub bordul transparent ce împrăștia difuz și aproape uniform radiația, urmărea cu atenție indicatoarele electronice. Deasupra sa stelele ardeau netulburate și veșnice. Doar undeva, în depărtare, una dintre ele vibra și strălucea nefiresc.

— Se apropie de careul Q—4, vorbi el și buzele i se mișcară parcă mecanic, în timp ce, prin intermediul stației radio informația sa se împrăștia în spațiu.

— Ai grijă, Asper. Sînt înarmați. Aparatul lor e de tip RX — 17, îmbunătățit.

— Știu, comandante. Din spate îmi vin în ajutor Han, Vor și Tor. Nu am însă cum să-i aștept. RT-ul meu e destul de bine echipat, iar eu destul de viclean ca să le evit loviturile. Nu vor scăpa !

— Ținta lor e Careul Verde. Conform Legii, odată ajunși acolo, devin imuni pentru pedeapsa pe care o merită. Și nu va fi singurul pericol pentru Oraș...

— Nu vor ajunge !

Aproape strigă ultimele cuvinte. Cutele feții și ridurile i se adînciră, privirea i se sălbătici. Instinctele primare, de fiară, îi invadară ființa.

„Nu vor reuși ! Chiar de-ar fi să pier, o să-i împiedic pe ticăloși să ajungă în Careul Verde. Echipajele de urmărire îi vor ajunge. Nu au nici o șansă !".

Aprinse farurile puternice și cercetă cerul. Undeva, în dreapta sa, zări RX-ul. Radarul nu-i era de nici un folos, căci foloseau bruiajul electronic și-i distorsionau undele.

Apăsă pe buton. Două rachete Super A porniră cu iuțeală spre țintă. Urmăriții însă au prins de veste și, manevrînd cu

abilitate, le lăsară să se îndrepte spre Centralele Termice, către care senzorii lor infraroşii le chemau.

— Ai înnebunit, Asper? tună vocea Comandantului. Ai avariat Centralele!

— Credeam că...

— Să nu mai crezi nimic! Nu-i poţi ataca decît cu radiaţii concentrate. Orice abatere de la ordin îţi va aduce pedeapsa cu moartea!

— Am înţeles, Comandante, mormăi. Sînt însă puţine şanse dacă nu folosesc rachetele.

Nu mai primi răspuns. Privi cu ură şi mai mare cerul înstelat. Ticăloşii! Cei care au prădat Palatul Albastru şi au violat Taina i-au atras şi dispreţul Comandantului.

În dreapta sa explodă nava lui Tor. Erau tare abili cei urmăriţi, fu el obligat să recunoască. Jocul devenea şi mai periculos. Rămăseseră în cursă doar trei RT-uri din cele zece plecate în urmărire. Două fuseseră distruse, iar celelalte se blocaseră la trecerea dintr-un careu în altul.

Oraşul era apărat de mai multe cîmpuri de forţă concentrice, ce acţionau doar de-a lungul laturilor unor pătrate. În mijloc se afla Careul Verde, a cărei suprafaţă acoperea o zonă dinafara Oraşului.

Frecvenţele cîmpurilor de forţă din Q—6, Q—5 şi Q—4 erau pulsatorii. Doar în anumite momente se putea trece dintr-un cîmp exterior în altul interior. Cînd? Timpul propriu de oscilaţie nu-l putea cunoaşte decît un locuitor al Oraşului, acesta reprezentînd un mare secret.

Celelalte oraşe aveau alte cîmpuri protectoare ce constituiau cele mai perfecţionate sisteme de apărare cunoscute. Nimeni nu mai ştia cum funcţionau şi se autoîntreţineau, căci rămăseseră de pe vremea Civilizaţiei, dinainte de ultimul mare război.

Q—3, Q—2, Q—1, denumite şi careurile Galben, Roşu şi Verde, nu mai aveau frecvenţe proprii fixe, ci variabile. După ce lege? Puţini ştiau... Marele Tha, stăpînul Oraşului, Comandantul şi poate ei, cei ce violaseră Taina din Palatul Albastru. Dar cine erau?

Nu avu timp să reflecteze prea mult la toate acestea. RX-ul trecu fulgerător în Careul Galben. Îl imită cîteva clipe mai tîrziu, trecînd prin acelaşi loc. O navă explodă în urma sa.

Rămăseseră doar doi urmăritori...

Pînă cînd? Ce se va întîmpla?

Orașul se întindea acum în dreapta sa. Din față izvorau primele raze de soare.

RX-ul manevra cu abilitate. Virajele și picajele se înlănțuiau, așa încît devenea tot mai greu de prins pe ecran. Han se apropie de cîteva ori de ei, dar nu fu în stare să-i lovească. Asper se mulțumi să-i urmărească din umbră, așteptînd măcar o greșeală din partea uriașului bondar. Așteptarea fu însă zadarnică.

Zbaterea RX-ului nu era în van. El evolua între limitele Careului Galben, apropiindu-se și depărtîndu-se de marginile celui Roșu. Asper înțelese că nu fusese găsită încă zona sau clipa spre a înainta și de aceea urmăriții erau prizonieri, forțați a înfrunta cele două RT-uri într-un spațiu restrîns. Poate că nici nu știau cum să treacă dincolo...

Luă legătura cu Han. Unul avea să atace din față, celălalt din spate, prinzînd RX-ul în clește. Îndată începură manevrele

Degeaba însă. Ceilalți înțeleseră pericolul. Atacară hotărîți nava lui Han și o clipă mai tîrziu o explozie orbitoare îl înfioră pe Asper.

Rămăsese singur !

Spaima i se coborî în suflet. Cine erau acei diavoli ce reușiseră să scape de atîția oameni ai Legii ? Trebuia să-i înfrunte de acum încolo singur. Șansele treceau de partea lor...

Nu avu timp să se gîndească mai mult. RX-ul se năpusti învîrtindu-se în jurul propriei axe și dispăru în Careul Roșu.

Asper știa că nu trebuia să ezite. Orice întîrziere l-ar fi costat viața. Răsucindu-și nava, pătrunse, la rîndul său, prin același loc.

Era clipa adevărului. Nu auzi nici o explozie, nici o lumină orbitoare nu-i invadă creierul. Reușise ! Era în Careul Roșu, acolo unde nu mai auzise pe nimeni că ar fi pătruns vreodată.

În sinea lui îi admiră pentru prima oară pe acești nebuni ce îi sfidaseră pe Marele Tha și pe oamenii Legii, ce sfidaseră imposibilul. Se admiră și pe el. Niciodată, nimeni nu se avîntase atît de departe, de cînd se știa.

Forța era însă atît de mare acolo, încît simți RT-ul atras de pămînt. Sub el zări o mulțime de piramide de diferite mărimi și culori. Încercă în zadar să se opună acelei atracții teribile. Cînd atinse pămîntul, un glas metalic se făcu auzit :

— Nu intra în piramide !

Asper privi în jurul său, dar nu era nimeni. Fapt ciudat, forța aceea uriașă dispăru odată ce atinse solul, astfel încît mișcările nu-i erau cu nimic împiedicate.

Era singur cu cei doi nelegiuiți. Le văzu RX-ul aterizînd nu departe de el, în spatele unei piramide. Majoritatea acestora erau translucide și aveau dimensiuni de ordinul zecilor de metri. Nu știa la ce foloseau și nu mai auzise vorbindu-se vreodată de ele. Nu-l interesase pînă atunci. „Și totuși, își zise el, se pot vedea și din Oraș. Sînt atît de aproape..."

Ce însemna însă acel avertisment?

Unde se aflau nelegiuiții? Le pierduse urmele. Nu trebuia să uite nici o clipă că din vînător putea deveni vînat. Fără îndoială, ei știau că se mai afla cineva în spatele lor. Fără îndoială, ar fi dorit să scape de o asemenea amenințare.

Ajunse la RX-ul abandonat. Unde erau cei doi? Piramidele tăcute și ciudate le înghițiseră urmele.

Se apropie de construcția din fața sa, înaltă de peste treizeci de metri, iradiind în jur culoarea soarelui ce răsărea. Ceva îl făcu să împietrească, o clipă mai tîrziu. Era semnalul de alarmă al contoarului Geiger ce-l purta la ceas. Nivelul radiațiilor era prea ridicat...

Privi gura deschisă a piramidei. Dincolo de ea, un culoar întunecat cobora în pămînt. Nu, pentru nimic în lume nu se va aventura acolo! Erau construcțiile Străbunilor, erau secretele lor și armele periculoase ascunse de pe timpul Marelui Război.

Pe unde va merge? Era greu de hotărît... Drumul, oricare ar fi fost el, avea să fie plin de capcane. Trebuia să străbată zona aceea periculoasă, trecînd printr-un adevărat labirint. Dincolo de piramide se afla frontiera Careului Verde. Dacă reușea să găsească fereastra, acea unică fereastră prin care un om putea pătrunde dincolo...

Ce gînduri îi treceau prin cap? El nu trebuia să ajungă în Careul Verde, ci să-i împiedice pe cei doi să ajungă. De ce se născuse în el dorința de a reuși ceea ce-i era interzis?

Dar dacă... Cine pătrundea acolo devenea atotputernic. De ce? Ce se găsea oare în acel loc? Care era Taina pe care el însuși o păzea? El și miile de oameni ai Legii ce trebuiau să-și sacrifice fără ezitare viața pentru a o apăra?

Porni spre dreapta. Depăși două piramide portocalii. A treia, maro, îi bloca drumul. Cum s-o ocolească?

O clipă mai tîrziu, fața i se schimonosi de spaimă. Un zid de flăcări se ridică pornind dintr-un punct, crescînd cu

repeziciune în dimensiuni, înconjurîndu-l. Flăcările, înalte și strălucitoare, rivalizînd cu soarele, se înălțară pînă la cer. Era prins ca într-o cușcă.

Și totuși avea o unică posibilitate de a scăpa : gura piramidei dinaintea sa, larg deschisă, întunecoasă, tăcută, hidoasă. Își domină teama instinctuală generată de apropierea focului și judecă rapid. Să folosească șansa ce i se oferea ? Unde avea să-l ducă gura întunecoasă ce-l aștepta ? „Nu intra în piramide !" îi strigase vocea aceea metalică, necunoscută. De ce nu ? Misterul lor îl atrăgea, îl hipnotiza parcă. Ce lăsaseră acolo Strămoșii ? Poate găsea drumul spre Careul Verde.

„Nu intra în piramide !"

Avertismentul fu mai puternic decît curiozitatea. De el atîrna teama, instinctul de conservare. Dacă fusese însă dat special spre a-l deruta ?

O transpirație rece i se prelingea pe frunte și pe tîmple... Flăcările erau tot mai aproape... Gura întunecoasă îi zîmbea... Oare ce era dincolo ?

În ultima clipă se hotărî. Cu un salt, se aruncă în mijlocul flăcărilor. Așa cum bănuise, nu se petrecu nimic deosebit. Temperatura era normală. Nu fusese decît o înscenare care să-l împingă în interiorul construcției. Imediat după aceea focul dispăru.

Se trezi din nou singur printre piramidele tăcute. Uitase de primul pericol, cei doi ce violaseră Taina. Pe unde se ascundeau ? Dacă se pregăteau să-l atace prin surprindere ?

Privi cu infinită atenție în jur, dar nu deslușì ceva care să vestească vreo primejdie. Un strigăt de femeie răsună din dreapta sa. Ce se petrecea ?

Asper se îndreptă cu repreziciune într-acolo. Degeaba însă, nu era nimeni. Strigătul răsună iar, din alt loc. În cîteva clipe constată că nu dă de nimeni. Ce rost avea jocul acesta ? Se învîrtea printre piramide fără să ajungă nicăieri, încurcîndu-se în arhitectura sofisticată a complexului și orientîndu-se tot mai greu.

„Ce e asta ?" Un corp omenesc zăcea la pămînt, la cîțiva metri în fața sa. Nu era însă o femeie...

Se apropie cu grijă. În mînă îi scînteia țeava armei...

— Cine ești ?

Degeaba strigă, căci nu primi nici un răspuns. Un geamăt se auzi totuși dinspre cel căzut la pămînt. Abia atunci văzu balta de sînge în care se afla necunoscutul.

Se apropie la doi pași de el și-i întinse mîna. Fără îndoială era rănit grav.

Un fior de groază îi străbătut trupul în clipa următoare. Cel ce zăcea înaintea lui ridică o figură schimonosită de durere. Era Marele Tha! Stăpînul!

De ce era îmbrăcat în acele haine sărăcăcioase, maronii? De ce era plin de sînge, zdrobit, zăcînd la pămînt?

— Mulțumesc, îi răspunse celălalt, prinzîndu-l de mînă. Deschise apoi gura, o gură hidoasă, dotată cu colți lungi și însîngerați și-l trase spre el. Tot atunci observă ghearele lungi cu care Marele Tha îi sfîșie brațul.

Colții însîngerați... Ghearele... Risetul înfiorător al Marelui Tha care se ridica spre el...

Raza laser țîșni ca un șarpe înfuriat și o explozie albăstruie îi lumină chipul pentru o clipă.

În fața lui nu mai era nimic. Era din nou singur... Totul a fost un coșmar... Doar brațul său încă sîngera. A lipsit atît de puțin să nu piară sub colții aceia ascuțiți!

Trase cu putere aer în piept. Începu să i se facă frică. Cel mai bine ar fi fost să abandoneze urmărirea. Trebuia să o abandoneze. Nu mai avea nici un sens. Își făcuse mai mult decît datoria.

Prea tîrziu! În fața sa, la aproape o sută de pași, îi văzu. Va trebui să-și rîște iar viața. Merita? Stăpînul nu avea să-l ierte dacă îi vor scăpa și de data aceasta.

Se furișă ca o umbră, la adăpostul zidurilor, spre ei. Îi văzu, speriați, cum se retrag pînă la intrarea unei piramide. Ce pericol îi obliga să se îndrepte într-acolo? Asper nu înțelegea, nu-l vedea, dar știa că trebuia să existe ceva, ceva inaccesibil lui, care le amenința viața. Se opri și se gîndi cîteva clipe că nu mai erau urmăriți și urmăritori, nu mai erau răufăcători și autorități, ci doar oameni, oameni amenințați de pericole la fiecare pas. Acest lucru îl apropia de ei, de cei cărora le dorise moartea, pe care îi urîse. Era un simțămînt ciudat...

Ca într-un film derulat cu încetinitorul, îi văzu retrăgîndu-se spre gura piramidei. Oare nu știau avertismentul?

— Nu! Nu intrați acolo! strigă cu disperare, fără să înțeleagă de ce o face.

Din păcate, oricît de tare a strigat, ceva împiedica transmisia sunetelor pînă acolo, astfel ceilalți nu reacționară în nici un fel.

Inima i se strînse de spaimă.

Unul dintre urmăriți trecu pragul întunecat. În aceeași clipă trei fulgere țîșniră din pereții oblici și-l volatilizară. Însoțitorul lui rămase nemișcat, cutremurat de un asemenea sfîrșit.

Lui Asper inima i se opri în piept. Iată soarta ce l-ar fi așteptat și pe el... Nu apucă însă să vadă ceea ce urmă. O ceață foarte deasă, portocalie, înecă soarele și acoperi totul.

Nu mai zărea nimic la mai mult de un metru în jurul său. Ce se mai întîmplase cu ceilalți ? Poate că nici nu mai avea rost să afle... Poate pieriseră amîndoi și el putea reveni în Oraș. Trebuia să aducă însă dovada că urmărirea nu mai avea rost.

Păși în lateral, gînditor. Cum o va obține ? Încotro să se îndrepte ? Cum va reveni în Oraș ?

Simți un vînt ușor împingîndu-l din spate. Instinctiv se retrase. Senzația dispăru. Păși iar și vîntul renăscu. Ciudat... Uită de toate celelalte probleme și se concentră. Ce capcană îl mai aștepta ?

Făcu însă un pas în față și rafala deveni de zece ori mai puternică, tîrîndu-l înainte. Abia reuși să se retragă și redeveni stăpîn pe el. Era clar. Pericolul îl pîndea de acolo, dinaintea sa. Era, fără îndoială, în apropierea unui aspirator uriaș pe care nu ardea de dorință să-l încerce.

Prin ceață zări o umbră mișcătoare. O ființă monstruoasă, probabil bipedă, se ascundea în spatele fluidului portocaliu. Venea spre el. Asper simți că-l lasă puterile. Părea țintuit la pămînt, incapabil să-și ducă măcar mîna spre armă. Dimensiunile monstrului, dincolo de paravanul vaporos, creșteau fără încetare. Nu mai avea decît un singur gînd : să fugă, să fugă cît mai repede și cît mai departe.

Reuși să se desprindă de solul ce-l hipnotizase parcă pînă atunci. Se răsuci și începu să alerge. Parcă plutea. Forța gravitațională scăzuse, mișcările îi erau lente, amplitudinea lor mare. Alerga fără să îndrăznească măcar să privească în urmă. Mîna sa reuși să smulgă arma de la centură.

Subit, ceața începu să se retragă. Se trezi brusc între două piramide. Ceața dispărea în pămînt, fiind parcă aspirată de o răsuflare uriașă.

Se opri lîngă un zid. Era transpirat tot și cu greu reuși să-și regleze bătăile inimii. Monstrul dispăruse odată cu ceața.

Tresări uimit. La cîțiva pași înaintea sa era cel urmărit. Nu putea fi adevărat !

— Tu... Varus ? ? ?

Celălalt era la fel de uimit.

— Asper ? Nu se poate...

— De ce ai făcut asta ? De ce ?

Abia atunci observă că prietenul său era în dreptul a două coloane înalte de aproape patru metri formînd parcă o poartă dincolo de care, datorită unui gaz verde foarte dens, nu se putea vedea nimic. Inima bătu să-i spargă pieptul. Varus descoperise trecerea spre ultimul pătrat. Dar cum ? Cum ?

— N-aș fi crezut niciodată să dau tocmai peste tine, murmură celălalt.

— De ce ai făcut așa ceva ? Te-ai ridicat în contra Legii... Pedeapsa ta va fi grea...

— Pedeapsa ? Ascultă-mă, Asper, eu îi reprezint pe cei asupriți. Știi bine că Marele Tha e un adevărat călău, lipsit de milă și de orice sentimente umane !

— Voi nu aveți dreptul să vă judecați Stăpînul. Eu sînt un om al Legii și trebuie să o apăr cu orice preț ! Nu trebuia să fi ajuns pînă aici...

— N-am făcut-o pentru mine. În jur e însă atîta suferință, încît n-am mai suportat... Și cel mai greu este pentru bătrîni. Un om ce a depășit vîrsta critică trebuie disprețuit, lăsat să se chinuie, să moară de foame sau boli, iar cel ce încearcă a-l ajuta, potrivit Legii, riscă pedeapsa cu moartea Acolo, Asper, în Careul Verde, e izvorul cu apă regeneratoare, unul dintre secretele Stăpînului, de care singur se bucură. El a moștenit un vas cu această apă de pe vremea Strămoșilor, de aceea e atît de puternic și trăiește sute de ani. Îl ține ascuns în Palatul Albastru, dar în zadar am încercat să i-l fur, căci e prea bine păzit. Atunci am riscat totul ca să ajung aici.

Asper deveni nesigur. Varus ghicea că în sufletul lui se dădea o luptă grea, care avea să hotărască viața sa și soarta celor din Oraș.

— Nimeni nu a pătruns încă în Careul Verde, continuă el, și nici nu știe s-o facă. Un bătrîn mi-a încredințat însă un text vechi, în care se afla poziția acestei porți unice de trecere. Doar un om drept și cinstit poate depăși acest obstacol datorită unui detector psihic. Mi-am riscat viața și pînă acum norocul m-a ajutat. Mai am de făcut un singur pas.

— Din păcate te vei opri aici.

— Nu poți face asta, Asper. Mii de inimi bat pentru mine, mii de ochi așteaptă să le șterg lacrimile durerii. O să poți

să-i privești vreodată în față pe cei pe care-i condamni odată cu mine ?

— Destul ! Nu vei trece de mine, Varus !

— Ba da ! Dincolo de această poartă sînt toate secretele. Voi fi mai puternic decît Marele Tha, voi șterge suferința din inimile celor din Oraș. N-o să mă împiedici tocmai tu, prietene !

— Oprește-te ! Urmează-mă și-ți jur că vei scăpa doar cu o pedeapsă ușoară !

— N-o să mă împiedice nimeni. Mai bine m...

Raza laser luci o clipă. Exact cînd se pregătea să treacă dincolo, îl atinse pe Varus și-l transformă în neant.

Privi uimit locul gol, refuzînd să înțeleagă ceea ce se petrecuse. Nu putea crede că el apăsase trăgaciul... Simți apoi o arșiță nimicitoare, o senzație dureroasă și locul gol din fața sa i se revărsă în suflet.

Aruncă arma pe dalele de piatră. Dintr-o dată se simți epuizat.

— Ce-am făcut ? murmură el. Trebuia să-l opresc. Trebuia... dar nu așa...

Urmă o explozie uimitoare și în fața sa se materializă Marele Tha. Surprins, Asper împietri.

— Felicitări, Asper ! Ai trecut proba cea mai grea, se auzi glasul Stăpînului.

— Cum... Cum ați ajuns aici ?

— Uimirea ta e normală. Toți cei din Oraș știu că în Careul Roșu nu poate pătrunde nimeni. A venit însă timpul să-ți dezvălui acest secret. După cum vezi, se află cu totul sub controlul meu. Doar acesta, oftă Stăpînul arătînd spre cel Verde, este încă o fortăreață zăvorîtă... Și așa trebuie să rămînă întotdeauna. Să lăsăm însă astea. Felicitări, Asper !

— Nu înțeleg...

— În această clipă ai fost numit Comandant.

— Eu ? Dar e Tores.

— Tores a depășit azi vîrsta critică. Potrivit Legii a devenit un bătrîn pentru care nu putem avea decît dispreț.

— Atunci... Voi fi comandant ?

— Ești ! Ai trecut cele mai grele probe. Mi-ar fi fost greu să-mi răpun dușmanii fără tine, chiar dacă sînt atît de puternic. Azi ți-ai demonstrat curajul, hotărîrea și fidelitatea față de Lege. N-ai ezitat nici o clipă să-ți distrugi prietenul, acesta e un lucru foarte important.

Asper simți o lovitură în inimă. Începu să se retragă încet din fața Marelui Tha spre un loc știut doar de el.

— E timpul să revenim în Oraș, Comandante. Armata te așteaptă.

— Da... Sînt Comandant... Pînă cînd voi atinge vîrsta critică, murmură el.

— Ce spui ?

— Nimic... Vă mulțumesc, Stăpîne, e cea mai mare cinste de care se poate bucura un om.

— Pari tulburat.

— E normal. Pe cine n-ar tulbura o asemenea veste ?

Asper se retrase pînă în dreptul porții. Riscul era uriaș. Nu știa nimic despre modul în care frontiera Careului Verde putea fi depășită. Va juca totul pe o carte. Șansa lui poate era una la o mie.

— Aș vrea să vă întreb ceva, Stăpîne.

— Te ascult.

— De ce atîta suferință ? De ce trebuie să chinuim oamenii ?

Ochii Marelui Tha se aprinseră de surpriză și mînie. Fața lui deveni cumplită. Furia parcă îi îneca vorbele.

Nu mai avu însă timp să răspundă. Un salt fulgerător, și Asper trecu dincolo, dispărînd în gazul verde. Razele laser ce săgetară spațiul se opriră în fața porții ca într-un obstacol imposibil de depășit. Cu un urlet, Marele Tha se năpusti la rîndul său spre locul prin care trecuse Asper, dar cîmpul de energie nu-i lăsă nici o speranță.

Era pierdut ! Se zbătea, se împingea în obstacolul invizibil, dar totul devenise zadarnic.

Sfîntul Galin

Galin Orlenic sări speriat din somn pentru că-i trecuse un şoarece peste picioare. Mişcarea bruscă a omului făcu mica vieţuitoare să se încurce o secundă interminabilă între gambele păroase, înainte de-a apuca să escaladeze un genunchi proeminent şi a-şi găsi scăparea între pat şi perete. Orlenic trase o înjurătură cumplită şi se precipită în căutarea chibriturilor. Trebuiau să fie pe masă, la îndemînă, alături de pachetul cu ţigări. Cînd se trezea noaptea, îşi mai întărea sufletul cu cîte o mărăşească. Dar acum mîna îi tremura şi-i fu necesar oarecare timp, pînă dădu peste cutie. Un pai i se frînse între degete la prima frecare; şi întîmplarea asta se cerea consemnată printr-o înjurătură.

În patul celălalt, nevastă-sa, Alla, cea cu somnul ogărese, se ridică într-un cot, nemulţumită. În această poziţie, capul ei venea la nivelul şoldului, deformat monstruos de grăsimea adunată acolo de-a lungul anilor. Şoldurile acestea constituiau una dintre mîndriile lui Galin Orlenic şi, văzîndu-l pe cel de deasupra proiectat pe albul peretelui, îi păru rău că-şi trezise nevasta la ora aceea cu înjurăturile sale neghioabe. Chibritul se aprinsese şi ardea plăcut, dar el nu mai avea nici un chef să se aplece sub pat, în căutarea şoarecelui. Aruncă flacăra pe podea şi o strivi atent, cu degetul mare de la picior.

— Culcă-te, culcă-te la loc, mamca, îi zise blînd femeii, apoi luă pachetul cu ţigări şi porni spre uşă.

— Da ce s-a-ntîmplat, tătucule, de ce sari aşa, sudulnd, din somn? întrebă ea liniştită acum.

— Ia, un şoarece mi s-a suit pe piept, minţi Orlenic ieşind pe prispă.

Răcoarea nopţii nu ostoise decît foarte puţin arşiţa de peste zi, dar faţă de căldura din casă, unde acoperişul de ta-

blă făcea aerul aproape să dogorească, i se păru o adevărată binecuvîntare. Și-apoi, curînd avea să înceapă briza de dimineață, dinspre bălți ; nasul lui de vechi om al apelor nu-i putea înșela. Galin Orlenic făcu aceste constatări în gînd și se bucură. Pe răcoare oamenii trag mai vioi și peștele cade mai ușor. Îl scoate foamea la suprafață. Nu-i părea rău de somnul întrerupt. Ba, dacă stătea să chibzuiască un pic, treaba asta îi putea chiar folosi. Plecînd acum în larg, soarele avea să-i prindă departe și pînă să vină supraveghetorul de la cherhana ar mai fi putut dosi cîte ceva mai de soi prin cotloanele știute numai de el și echipa sa.

Aruncă țigara în tufa de liliac, cu gîndul de a se întoarce în casă pentru pregătirea celor necesare plecării în baltă. Prin ușa întredeschisă se auzea sforăitul subțirel al femeii, caraghios pentru volumul ei ; probabil iar adormise cu fața în sus. Orlenic zîmbi înduioșat.

Și cum zîmbea omul înaintînd spre casă, văzu lîngă scărița prispei o momîie albă așteptîndu-l. Nu putea fi nevastă-sa Alla, nu se potrivea la statură, la volum... și-apoi i se auzea sforăitul greieresc. Alla nici nu se îmbrăca așa, ca un strigoi. Această apariție îl miră și nu prea pe Orlenic. Unora le mai ardea de-a jocul cu stafiile prin partea aceea de lume. Ori să fi fost chiar o stafie veritabilă ?

— Care ești, mă ? întrebă el cu glas jos, imperativ, înaintînd hotărît spre arătarea albă.

În clipa următoare însă se simți trăsnit din senin și, înainte de a-și pierde cunoștința, năruit grotesc în mijlocul propriei ogrăzi, mai avu timp să-și dea seama că mogîldeața aceea albă îl ridică pe două brațe rigide ca de autostivuitor și-l purtă spre patul său, cald încă.

Își reveni greu. Capul îl durea să-i plesnească, iar în gură limba îi era mai amară decît pelinul Allei pentru stomac. Soarele era deja sus și el. După bunul obicei din zilele de după beții crunte, înjură cumplit ziua pierdută pentru pescuit. Se mișcă greu, scîrțîind din toate încheieturile, cu gîndul nebulos dus spre țigări și rachiu.

— Alla ! mugi el jalnic.

Abia acum îl observă pe cel ce avea să-l cunoască sub numele de Lamha. Stătea țeapăn, ciudat de nemișcat și de drept lîngă patul său, drapat într-o togă albă. Cel mai pur alb ce se văzuse vreodată prin părțile acelea îl acoperea pînă la tălpi, lăsîndu-i afară doar brațul drept cu tot cu umăr și ca-

pul mare, lățos, cu ochii bulbucați mult și gura ca un cercu roșu frînt în două.

Galin Orlenic îl privi uimit, cu oarecare teamă. Deci ceea ce se întîmplase noaptea trecută nu fusese vis! Sări în capul oaselor, gata de harță. Se știa mare și voinic, să dea boul jos cu un singur pumn izbit între coarne și nu admitea că poate fi tratat altfel decît cu respect sau teamă. Dar momîia cea albă, abia mai răsărită ca un copil la primul buletin, îi puse o mînă grea pe umăr și-l țintui la loc, între perne. Orlenic avea să înțeleagă mai tîrziu, din explicațiile lui Lamha, că greutatea mîinii sale era diferența de gravitație dintre planeta de unde venise el și Pămînt.

— Trebuie să stai nemișcat încă, spuse Lamha, și Orlenic în loc să se sperie, mai tare se liniști, auzindu-i glasul ventriloc.

— Cine ești tu? întrebă răstit. Avea o fire robustă, fără prea multă fantezie și lua lucrurile așa cum i se înfățișau.

Lamha zîmbi cu cercul lui roșu care-i ținea loc de gură și se mișcă puțin:

— Asta trebuia să ți-o spun oricum, începu el rar, scăzut. Ai auzit vreodată de călători interstelari?

Pescarul îl privi dintr-o parte, suspicios, dar cum celălalt repetă calm întrebarea, răspunse afirmativ.

— Orice copil a auzit cîte ceva din poveștile astea!

Lamha nu luă în seamă nici neîncrederea, nici ironia omului.

— Undeva, în apropierea centrului galaxiei, într-un sistem de sori dubli cu unsprezece planete satelite, cea de-a opta se numește Lamh. De pe ea vin; poți să-mi spui Lamha.

Lui Galin Orlenic îi trebuiră două ore pline de explicații pentru a pricepe acest adevăr elementar.

Apoi, tot la fel de greu, mintea lui admise că oaspetele acesta de departe îl alesese pe el, pescar liniștit, pravoslavnic, drept medium pentru contactul cu pămîntenii. Un fel de portiță sau, mai exact, un fel de aparat de translație foarte complicat, dar și foarte complet. El, Galin Orlenic, era unic în privința aceasta și trebuia să-l ajute pe străin, dacă nu de altceva, măcar pentru a scăpa mai repede de el.

Pescarul se simți revoltat de siguranța veneticului.

— Cum adică, de ce singur? puse el prima întrebare ce-i veni în minte. De ce doar eu singur?

I se explică răbdător că Lamha nu avea putere pentru a-și crea mai multe „portițe", caz de altfel de preferat, și că

dintre toți subiecții cercetați el singur, doar el corespundea, îndeplinea condițiile cerute pentru o astfel de legătură.

După ce chibzui un moment, Orlenic își spuse că toate acestea cereau prea multă bătaie de cap și că era mai bine să lase lucrurile să-și urmeze cursul lor. Și-apoi, totul se aranja cum nu se putea mai bine. El singur din tot cătunul! De-acum altfel avea să-l privească lumea din jur! Și chiar de a doua zi, între timp se făcuse prea tîrziu și el încă se mai simțea slăbit, bătu toba în dreapta și-n stînga despre oaspetele de soi ce-i trecuse pragul.

La început sătenii l-au luat drept nebun și-au rîs. Venit din centrul galaxiei! Ce-i aia galaxie?! Nava-mamă era plasată pe orbită circumterestră! Ce-i aia navă-mamă? Ce, nava asta, a ăstuia scornit de Orlenic, făcea pui? Orbită circumterestră! Adică se învîrtea în jurul pămîntului? Asta să i-o spună altcuiva Orlenic, ei nu erau chiar așa de proști! Mai veniseră ei și alții să le vîndă gogoși dintr-astea, dar cine le lua seama? Mai bine fă-ți drum la oraș și treci pe la doctor, Orlenic!

Mai mult supărat decît mînios, Galin Orlenic își rugă oaspetele să se arate și sătenilor lui, să-i lămurească și pe ei. Nu că ar fi așa încuiați, da-s invidioși, tătucule, invidioși foc! Să nu se urce careva mai în copac decît ei, asta-i.

Lamha încercase să-i explice că asta n-ar duce la nimic, întrucît el nu-i putea înțelege pe pămînteni și nici ei pe el. Stadii diferite de civilizație și chiar dezvoltări biologice diferite. Lumi complet diferite.

— Da' cu mine cum faci? nu se lăsă Orlenic. Cînd își punea una în minte apoi ajungea sigur la capătul voit de el.

I se explică încă o dată. Înțelegerea dintre ei doi venea dinăuntru, nu din afară, nu din cuvintele pe care el avea doar impresia că le aude. Creierul lui încă într-un stadiu primar mai avea nevoie de aceste simboluri greoaie, pentru a pune rînduială în informațiile primite. Dar legătura lor era mult mai profundă, mai directă, de-a dreptul materială, ca și cînd amîndoi la un loc ar poseda un singur creier...

Totul fu însă zadarnic. Galin Orlenic nu mai voia să știe de nimic.

În aceeași după-amiază, strînși în fața casei sale, îmbulzindu-se mai-mai să-i rupă gardul, cătunenii se distrau cu propriile lor glume porcoase aruncate omuleților în rochie de catifea albă, decoltată ca a ălora de-și făceau din rușine o ocupație.

— De ce nu le vorbești? se răsti Orlenic la oaspetele său

— Inutil, răspunse Lamha cu tristețe, ei nu mă pot înțelege și nici eu pe ei.

Un moment de liniște se produse în mulțime cînd ei își scoase și celălalt braț din togă. Oamenii văzură cum catifeaua albă se sfîșie de la sine, lăsînd loc brațului să se miște în voie, apoi cum se încheagă la loc, pînă sub umăr.

— Scamatorie! strigă careva după primele clipe de uluială și larma porni din nou, mai aprinsă.

— Extraterestru' tău nu-i decît un scamator, Orlenic! îi aruncă Nicolai Petkov, proptit zdravăn în ulucii gardului, și gloata reluă:

— Scamator! Scamator! La circ cu el! La circ! Mai vrem scamatorii!

Galin Orlenic spumega de furie. Ce i-ar mai fi bușit el pe toți neisprăviții ăia care-i dădeau cu tifla!

Lamha îl privi și înțelese că mulțimea își rîdea de gazda sa. Se întoarse și intră în casă; n-avea nici un rost toată această tevatură. Și-apoi, în multiplele sale contacte cu alte civilizații avusese parte și de primiri mai rele.

O piatră de rîu zbură pe urmele sale, dar Lamha se întoarse la timp și o țintui cu privirea în aer. Piatra rămase o clipă suspendată în gol, la jumătatea traiectoriei, apoi căzu vertical la pămînt.

Mulțimea amuți brusc. Un fior de teamă străbătu electric, din om în om. Dintr-o dată începură a se foi stingheriți, neîndrăznind să se mai privească unul pe altul în ochi. După un timp, careva zise:

— N-o fi el extraterestru', da' e ceva de capu' lui.

Apoi îmbulzeala din fața casei lui Orlenic se destrămă pe tăcute, fiecare dispărînd pe după poarta curții sale și apoi chiar după ușă.

Dar acesta n-a fost decît începutul. A șasea zi se înecă în Dunăre Nicolai Petkov. Cătunul descoperi imediat că el era cel care strigase primul cuvîntul scamator. Desigur, plătise asta cu viața. Se dusese omul să-și scalde calul și cal se făcuse! Da și Petkov ăsta parcă era nebun, ce-i trebuia lui cal aici, între bălți? Satana din casa lui Orlenic doar atît așteptase, să-i cadă Colea la mînă.

În semn de solidaritate, tot cătunul luă parte la înmormîntarea lui Nicolai Petkov. Crescuse în ei un fel de îndîrjire rea nemaicunoscută pînă atunci, în acele locuri.

Galin Orlenic ar fi vrut și el să meargă cu o luminare, doar Nicolai era de seama lui și-i fusese prieten. Simți însă ostilitatea cătunenilor și rămase, cu părere de rău, acasă.

A zecea zi bătu piatra. Bucăți mari de gheață, care rămîneau un timp vizibile după ce cădeau, pe alocuri chiar cît oul de porumbel. „Satana din casa lui Orlenic!" spuse cătunul și de data aceasta. „Vrea să ne plecăm la genunchii lui!". Acum ostilitatea față de Galin Orlenic și oaspetele său stelar deveniră fățișe. Într-o dimineață își găsi gardul dinspre drum mînjit cu păcură și scîrnă. Asta însemna, în codul comunității, că sătenii l-au pedepsit pe Orlenic la scoaterea în afara legilor nescrise ale locului.

Galin Orlenic acceptă provocarea. Lui îi făceau ei una ca asta?! Lui, starostele primei echipe de pescari pe tot întinsul cît ținea Dunărea pînă la mare! Lui, care putea să zdrobească o iolă în palmă ca pe o coajă de ou! Lui, care-i scăpase de nemetenia de somn pripășit în scocul lui Alindov și le mîncase o vară întreagă tot ce-i căzuse la gură, chiar și doi copii de școală! Atunci vedem noi care pe care!

Îl chemă pe Saşa Davîdov și-i arătă gardul mînjit:

— Știi ce-nseamnă asta, nu?

Davîdov rînji prostește. Părea mai beat ca de obicei. Orlenic îl zgîlțîi zdravăn de reverele uniformei și abia se stăpîni să nu-l dea de pămînt. Saşa Davîdov era singurul polițist al cătunului, avea grad de plutonier și umbla beat de dimineață pînă seara și, probabil, și de seara pînă dimineața.

— Te duci acum, imediat, în oraș, la șefii tăi și le ceri un om să-mi păzească noaptea casa! ordonă Orlenic. Da' ai înțeles, un om treaz!

— Ți-e frică? rînji din nou Davîdov.

Dar seara se prezentase, dracu știe cum se descurcase, cu un sergent imberb pe care-l plantă în post de pază, lîngă gardul lui Galin Orlenic.

Sergentul era curat îmbrăcat, părea dezghețat și avea pe umăr o pușcă lungă. Două zile trecură în liniște. Dar în cea de-a nouăsprezecea noapte din ziua cînd se produsese întrevederea dintre Lamha și locuitorii cătunului, tînărul sergent dispăru ca luat de vînt, iar Orlenic abia reuși să-și salveze vaca pentru a nu arde de vie cu vițel cu tot; cineva pusese foc grajdului.

În cea de-a douăzeci și una zi se înecă băiatul cel mare al lui Sverdlov, Grigori, și cătunenii, ostili, descoperiră că chiar el, Grigori Sverdlov, fusese cel care aruncase piatra în

satana lui Orlenic. Acum se răzbunase pe băiat, mîndreţe de flăcău, bietul de el! Sigur că ăla i-o făcuse, cum altfel să se înece unul ca el, care se lua la întrecere cu peştele în apă!

Liuha Svredlov, tatăl mîndreţei de flăcău, înşfăcă furca cu cinci colţi din bătătură şi se repezi spre alde Orlenic, cu o falcă-n cer şi alta-n pămînt:

— Le-arăt eu lor! Biserica şi anafura...!

Cătunenii doar atît aşteptaseră. Se luară după el punînd în trecere mîna pe tot felul de obiecte care la nevoie se puteau transforma în arme. Năvăliţi în uliţă cu mic şi cu mare, lărmuiau, agitînd în aer furci, coase, topoare, pari, lanţuri, ba se văzu o gospodină cam trecută fluturînd deasupra capului un polonic roşu, uriaş.

Galin Orlenic prinse de veste la timp şi, luîndu-şi oaspetele, se refugiară, tăind-o prin grădina părintelui Achimov, în biserică, unde se baricadară. Mulţimea înconjură repede mica biserică din lemn şi ameninţă s-o dărîme dacă cei doi nu se dau prinşi.

I-au trebuit timp şi voinţă părintelui Achimov pentru a-i linişti pe oamenii ieşiţi din ţîţîni. Le-a amintit măcar de zece ori că cel ce-şi caută adăpost în biserică, orice ar fi făptuit el, odată intrat înăuntru se afla în paza şi mila atotputernicului. La un moment dat mărunţelul preot chiar s-a interpus între toporul lui Sverdlov şi uşă:

— Taie prin carnea mea, Liuha! a zis atunci. Dumnezeu e sus şi judecă.

Cu greu s-au lăsat oamenii duşi de acolo. Dar cum între timp se lăsase noaptea şi nici peste corpul părintelui Achimov nu le venea la îndemînă a trece, încă bombănind şi înjurînd s-au întors pe la casele lor, amînînd răfuiala pînă la primul prilej.

În duminica următoare micuţul părinte încercă să le ţină enoriaşilor săi o predică în care să le arate că solul din stele nu era diavolul, ci trimisul Domnului pe pămînt pentru a le încerca lor, preasupuşi pravoslavnici, credinţa. Dar cătunenii părăsiră biserica în masă, huiduind. Rămas singur, păstorul vărsă lacrimi amare pentru sufletul oilor sale rătăcite.

Acum tătucul Galin Orlenic, staroste cunoscut pe toată Dunărea de jos pînă la mare pentru destoinicia, priceperea şi neînfricarea sa, nu mai păşea pe drum, cînd ieşea arar, cu barba lui roşie în vînt, ci mai mult lipită spăşit de piept. Şi dacă vreun cătunean îl interpela cam de sus despre cel ce ospeţea în casa lui prefera să se prefacă a nu-l fi auzit. Ştia că oamenii se tem de statura şi forţa sa, însă nu mai îndrăznea

să-i repeadă. Văzuse o dată ce haită periculoasă făcea furia din ei şi considera că-i ajunge. Îşi încleşta doar pumnii noduroşi în buzunare şi scrîşnea în stufărişul bărbii, dar asta îl făcea să sufere şi mai cumplit.

Nopţile însă trăia adevărate ceasuri de fericire. Mai întîi era plăcerea imensă a zborului. El se culca liniştit şi adormea — nimic pe lume n-ar fi putut să fure somnul firii sale robuste — apoi la o oră sau două venea Lamha şi-i apuca mîna şi alunecarea vertiginoasă, dar lină, începea. Şi el ştia prin somn că Lamha l-a prins de mînă, şi ştia că începe zborul. Devenea uşor, uşor de tot, ca un funigel în boarea vîntului, şi cine ştie unde l-ar fi dus aerul dacă n-ar fi fost Lamha alături.

Văzut din afară Pămîntul părea o imensă sferă albastră, un albastru cald şi bun. Depărtarea dilua albăstrimea, dar Pămîntul rămînea frumos-frumos pînă la limita vizibilului şi chiar şi după aceea. Apoi urmau stelele. Plutirea printre stele accentua fericirea zborului pînă la durere şi Galin Orlenic o simţea cum creşte de fiecare dată tumultuoasă, mai întîi în piept, ca apoi să-i cuprindă fiecare fibră. Un deget însemna un deget de fericire, un fir din părul bărbii sale era egal fericire cu propria-i masă. Vestitele nectare şi ambrozii ale zeilor nu puteau fi decît săgetări de rîndunică printre stele.

Ajuns pe Lamh, beat de plăcere, Galin Orlenic era imediat luat în primire de nişte omuleţi întru totul asemănători oaspetelui său, doar închingaţi în straie ceva mai lumeşti, care-i puneau volubili tot felul de întrebări trăsnite, în timp ce-l treceau din încăpere în încăpere, de la un aparat la altul.

Lamh era o planetă foarte frumoasă văzută din afară. O uriaşă minge verde-jad, luminoasă şi caldă la privit, presărată ici-colo cu pete întunecate, ca jarul cînd începe să se stingă. Orlenic o ghicea de departe şi rămînea cu ochii aţintiţi pe direcţie pînă reuşea s-o singularizeze între celelalte stele. Dacă n-ar fi fost blestemata de încurcătură cu oamenii cătunului, ar fi fost mai înclinat să ia totul drept un vis frumos. Dar ziua nu avea încotro şi, vrînd-nevrînd, trebuia să privească lucrurile cu mintea clară. Călătoriile acelea existau sau nu în realitate? Dacă stăteai să te gîndeşti un pic... Ei, la ce să te tot gîndeşti? La faptul că făceai noapte de noapte acelaşi drum printre stele sau la faptul că era imposibil să-l faci chiar? Galin Orlenic nu prea făcuse abuz de posibilitatea de a gîndi la viaţa lui. Trăise imitîndu-i

pe cei dinaintea lui și pe cei din jur, fără să se întrebe dacă e bine sau rău măcar. Așa procedau toți în jurul său și el n-avusese de ce să-și facă probleme pînă atunci. În cele două-trei cazuri cînd se izbise de lucruri mai ieșite din albia obișnuită apelase la părintele Achimov, ca la un păstor de suflete ce se afla el și care învățase și prin școli ceva-ceva. Așa procedă și acum.

După ce-l ascultă cu toată smerenia și tot interesul, preotul porni să-l iscodească despre tronul și împărăția cerească, despre îngeri, heruvimi și serafimi...

Orlenic își cam pierdu în cele din urmă răbdarea și se stropși la mărunțelul popă :

— Părinte, da' io am fost în stele ori numai am visat ? Io asta vreau să știu !

Achimov deschise o biblie înnegrită și ferfeniță pe margini și-i citi cam cîntat aproape o pagină întreagă :

— Ei, ai înțeles, fiule ? întrebă blînd apoi, închizînd cartea înțelepciunii și păstrînd degetul între foile ei acolo unde citise.

— Ce să-nțeleg, părinte ? ridică Orlenic din umerii săi colțuroși.

Da, călătoriile aveau loc efectiv, după părerea părintelui Achimov, dar erau totuși niște călătorii întru-Duhul, cum prea bine ne învață evanghelistul Ioan în a sa Apocalipsă.

— Călătorii întru-Duhul ! scrîșni Galin Orlenic. Numai mie mi se putea întîmpla așa ceva. Lasă că dau eu acuș cu crucea peste el !

Și trîntind ușa, se repezi spre gardul de scînduri ce despărțea biserica de ograda părintelui. Se opri un moment pentru a se orienta. Undeva pe aproape trebuia să fie portița care făcea trecerea. Portița, o tăietură scundă, dreptunghiulară, pe măsura lui Achimov, era dată în lături. Orlenic se aplecă mult cînd trecu.

În biserică era un pic mai răcoare, dar și mai întuneric. După primii pași Orlenic se opri, n-avea rost să meargă la întîmplare ; nici nu-și mai dădea seama dacă înainta în lungul bisericii sau lateral spre vreun perete. Cît timp acționase totul fusese în regulă, dar odată oprit în loc o teamă fără motiv puse stăpînire pe el. Simțea cum, cu toată căldura, pielea începea să i se adune în mici buburuze de a lungul brațelor, ca atunci cînd organismul se apără de frig.

— Lamha ! chemă el încet. Lamha !

De undeva, din spate, îl ajunse un fîşîit uşor şi el sări încordat, cu inima bătîndu-i nebuneşte aproape de gît. Zbîrlită, barba lui roşie părea un evantai de jăratec. Pata vagă de lumină a uşii deschise încadra o siluetă măruntă. Orlenic se destinse; nu era decît părintele Achimov.

— Care eşti acolo, mă? întrebă el doar ca să spună ceva.

— Eu, răspunse pata încet, eu, taică. Ai plecat aşa mînios adineaori...

Se întrerupse pentru a-şi activa pipa. Avea o pipă din spumă de mare, cu coada foarte lungă şi găvan mic. În curînd o dîră subţire de lumină scoase la iveală ochii şi sprîncenele popii.

Ca din pămînt între cei doi se ivi o a treia umbră. Veşmîntul complet alb, căzînd în falduri bogate pînă la călcîie, făcea notă discordantă, foarte vizibilă în întunericul bisericii.

— Lamha? zise Orlenic tremurat.

— Lamha, răspunse silueta albă.

Părintele Achimov făcu larg semnul crucii, grăbit:

— Cred Într-Unul Dumnezeu, atotputernic şi fără de moarte, fără început şi fără de sfîrşit! declamă apoi, îngenunchind lîngă Lamha şi sărutîndu-i poala veşmîntului.

Orlenic îl ridică în picioare, trăgîndu-l de subţiori.

— Părinte! zise el cumva respectuos şi nemulţumit totodată. Ce faci, părinte? El zice că nu-i trimisul lui Dumnezeu, ci un om ca dumneata şi ca mine, venit dintr-o stea de departe. Şi cum Achimov încerca să-şi reia poziţia umilă de mai înainte, el îl scutură iritat de gulerul sutanei: lui nu-i plac toate astea, părinte! Zice că e nedemn de om şi nedemn de raţiune în general.

— Lasă-l, zise Lamha şi în glasul lui se simţi puţină căldură şi înţelegere, Lasă-l, mai avea mult, tare mult pînă acolo.

— Lasă-l! i-o întoarse Orlenic furios. Lasă-l! Da' de ce nu l-ai luat pe el pentru contact? El e mai şcolit, mai învăţat, nu ca mine, vită de povară!

— Şi cei de pe urmă vor fi cei dintîi, cîntă părintele Achimov spăşit şi tremurat.

Orlenic nu-i aruncă decît în treacăt o privire furioasă:

— El ar fi lămurit mai bine oamenii cine sau ce eşti şi de unde vii! Sau de ce n-ai luat tot cătunu' ăsta nenorocit! Să-l fi luat cu case, cu căţei şi purcei cu tot şi să-l fi mutat la dracu-n praznic!

Cuvintele grele țîșnite din mînia pescarului păreau să-l fi mîhnit adînc pe cel ce răspundea la numele de Lamha. Umerii îi căzură ca sub povară, iar pe față i se oglindea o mare tristețe.

Galin Orlenic nu se lăsă impresionat de aceasta și ar mai fi tunat încă multă vreme la fel, dar atunci se auziră de afară pași mulți, îndesați și larmă de glasuri apropiindu-se.

Liuha Sverdlov găsise ocazia să-și umple stomacul cu alcool în seara aceea întru pomenirea fiului său, Grigori, iar la sfîrșit jurase răzbunarea pe care acum o aducea la îndeplinire. Cătunenii, mulți nu departe de starea lui, îi săriră iute în ajutor.

— Oamenii! strigă părintele Achimov. Vin oamenii încoace! și se grăbi să iasă în întîmpinarea mulțimii cu vorba și cu trupul său mărunt și sfrijit.

În urma lui, Orlenic trînti ușile și le zăvorî, apoi coborî un candelabru și-l smulse din lanțuri. Putea fi o armă teribilă la nevoie. Afară pașii se apropiară dupăind și înconjurară biserica. Larma glasurilor se ostoi, apoi încetă. Prin pereții de trunchiuri glasul părintelui Achimov nu răzbătea.

După un timp, care lui Orlenic i se păru o veșnicie, cineva strigă:

— Orlenic! Dă-ni-l pe satana tău și scapi nevătămat! Auzi, Orlenic!

Acesta, cu urechea lipită de blana ușii, auzea foarte bine. În loc de orice răspuns, mai înfășură o dată lanțul candelabrului pe pumnul său uriaș. Afară gloata începu a mîrîi fusioasă „Ca o haită încăierată pe-o ciosvîrtă iarna", gîndi Orlenic.

— Orlenic! reluă același glas răcnit, dacă nu ni-l dai aeuș, imediat, punem foc! Imediat, Orlenic, auzi!

— Foc! Foc! Fooc! urlă haita.

Pe asta n-o mai putea răbda Galin Orlenic. Se repezi asupra zăvoarelor grele din lemn de stejar afumat cu gîndul nebun de a da piept cu mulțimea. Lamha însă fu mai uite decît el. Mîinile lui mici, dar grele, îl smuciră pe uriaș și-l țintuiră de perete, alături.

— Ce se întîmplă afară? zise.

— Vor să dea foc bisericii! răspunse el horcăind de furie.

— Lasă-i să dea foc.

Orlenic îl privi perplex. Încrîncenarea din el se volatilizase într-o clipită.

— Cum să-i las? întrebă aiurit.

— Lasă-i. Ne-am terminat treaba aici. Vino.

Galin Orlenic ghici după felul cum Lamha îi întinsese mîna că lucrurile acelea frumoase din somn aveau să se petreacă de data aceasta în realitate. Ce-i mai putea păsa acum de cei de afară cu furia lor smintită şi focul lor prostesc? Simţi atingerea uşoară a lui Lamha şi, la fel ca în fiecare noapte, zborul începu. În prima secundă se încordă tot în aşteptarea impactului cu acoperişul din bîrne solide, dar cînd privi în jos constată că biserica rămăsese demult în urmă. Acolo sus noaptea era albastră, albastră şi răcoroasă şi calmă, şi Galin Orlenic se simţi dintr-o dată uşor ca un puf de păpădie. Stelele pe care învăţase din călătoriile anterioare să le cunoască erau la locurile lor, frumoase, sigure, independente. Şi el zbura! Fără mişcare, fără efort, zbura doar dorind să zboare, alunecînd. Jos mulţimea cătunenilor săi se agita dezlănţuită în jurul bisericuţei în flăcări, hilar şi grotesc, şi tragic ca într-un film mut; urletele lor demente nu ajungeau pînă la el.

— Gata, zise Lamha şi-l trase uşor către stele, iar Galin Orlenic abia atunci îşi dădu seama că plutise în loc un timp.

— Pentru toate cîte le-aţi făcut pe pămînt numai voi sînteţi vinovaţi, spune Lamha, referindu-se global la focul de jos. Aveţi ceva raţiune, dar sînteţi prea leneşi, prea egoişti, prea plini de voi şi vă repeziţi totdeauna pe căile cele mai uşoare.

Însă Galin Orlenic nu-l auzi. El tocmai descoperise lîngă biserica în flăcări ograda şi casa lui cu lut în loc de podele şi i se păru a zări lîngă tufa de liliac silueta greoaie a nevesti-si. Răcni cît îl ţineau plămînii:

— Aaallaaa!

* * *

Cînd peste ani de zile am trecut iarăşi prin cătunul acela dintre bălţi, pe locul vechii bisericuţe de lemn se începuse construirea unei biserici mari din cărămidă şi piatră. Locuitorii cătunului se aflau cu mic cu mare prin preajmă să privească ori să dea o mînă de ajutor la nevoie.

Printre zidari, dulgheri, fierari, salahori şi toţi cei care-şi găsesc un rost la ridicarea unui edificiu, părintele Achimov, cu poalele sutanei sumese, cu fire de var şi pămînt în barbă

şi sudoarea şiroindu-i pe gît şi frunte se învîrtea mai mult încurcînd lucrurile, dar părea mîndru şi fericit. Arăta oricui voia şi nu voia să vadă o bucată de tablă tăiată strîmb, pe care cu litere de smoală scrisese : „Biserica Sfîntul Galin, care a fost ridicat de îngeri la ceruri".

A trebuit să recunosc că micuţul părinte Achimov realizase cu lămurirea cătunenilor săi un tur de forţă, vrednic de un lucru mai bun.

VICTOR CILINCĂ

Sigfried

Cerul era foarte jos și foarte verde, astfel că te puteai aștepta oricînd să te desprinzi de solul îmbrăcat pînă departe într-o stranie pădure pitică și să cazi pe unul dintre cei doi sori aflați acum aproape de apus. Jeff se lansase din nou într-o demonstrație stupidă, în stilul lui.

— Nu-i așa că e de-a dreptul *fantastic*, cît de mult ne pot semăna *ăștia ?* Mai ciudați trebuie să ni se pară maimuțele alea galbene care au împînzit în ultimul secol Beverly Hills-ul decît acești mici xiluși !

Matt nu se obosi să-l contrazică pe tînăr. Și nu pentru că s-ar fi dat în vînt după niponii newyorkezi. Acum erau însă într-o pădure *wu* și într-o pădure *wu* trebuie să taci. Aici nici marii preoți nu au prea multă putere.

— Taci, Jeff, spuse Matt, băgînd într-a șaptea.

Atacul fu surprinzător. Zeci, poate sute de mici xiluși le căzură de-a dreptul pe cap, imobilizîndu-i sub greutatea lor. Matt își păstră tot sîngele rece, nu era la prima întîlnire de acest gen. Jeff însă încercă să folosească dezintegratorul. Abia îl îndreptă asupra unui bătrîn impozant care părea să fie un fel de șef și care era singurul cît de cît îmbrăcat și în aceeași secundă alți zece xiluși se și repeziră cu pieptul gol în fața armei sale teribile, spre protestele vehemente ale personajului important. „Apără pe cineva", mai apucă Jeff să gîndească greșit, înainte de a se prăbuși la pămînt aproape sufocat.

Atacatorii dispărură tot atît de brusc pe cît apăruseră. Jeff se ridică anevoie de jos, încă năucit. Ai fi spus că nu se întîmplase nimic, dacă nu ai fi văzut petele mari de sînge de pe terenul din jurul lor. Cu dezintegratorul nu obții nici un rezultat, iar Matt nu părea să fi reacționat în vreun fel.

Aștepta plictisit la manșe ca tînărul navigator să se scoale de jos.

Făcură repede inventarul. Nu lipsea aproape nimic, în afara unor fleacuri, după părerea lui Jeff : cuțitele de campanie, cheile de contact și un deschizător de conserve mecanic.

— Au căutat arme, îi explică Matt. Au luat tot ce ar putea folosi în acest scop.

— Și de ce nu l-a luat și pe ăsta ? vru să știe Jeff, arătînd spre dezintegrator.

— Pentru că nu știu și nu vor ști niciodată să-l folosească, veni răspunsul

În timp ce încerca să facă un contact cu ajutorul unui cablu de rezervă, Matt îi dădu cîteva detalii tînărului novice. Jeff era la prima vizită aici și pe Pămînt nu se făcuse prea multă publicitate colonizării planetei Azoia. Deși xilușii păreau umani, cel puțin ca înfățișare, iar din punct de vedere spiritual erau, se spunea, în întregime catolici, ca nivel tehnologic erau aproape de zero. Nu aveau de obicei unelte sau arme pentru că nu erau în stare să le producă. Se păstrase de altfel nivelul de influență zero, printr-o lege galactică veche de doisprezece ani. Astfel că acum, dacă rupeai dintr-un arbust mai mare o creangă, confecționîndu-ți astfel o bîtă, un xilus ar fi tentat să o fure și să o folosească ca atare. Tot așa se întîmpla și cu topoarele de munte, cuțitele, cioburile de sticlă, alte obiecte ascuțite, primejdioase. Nu le-ar fi trecut însă niciodată prin cap să rupă ei o singură creangă, să prelucreze metale sau altceva în genul ăsta

Se vedeau primele „case" băștinașe, un fel de bordeie săpate direct în solul sfărîmicios. Așezarea era foarte aglomerată, prea aglomerată pentru puținele resurse de hrană din regiune. Palatul din Aznaya, singura construcție din capitală la care contribuiseră și tereștrii, în afară de clădirea Misiunii, se ridica întunecat în fața lor. La început, pămîntenii intenționaseră să încurajeze astfel casta conducătoare, printr-o ignorare a realităților sociale ale planetei. Inițial se montase și o baterie de lansatoare „Gilda", care se dovediseră inoportune în primul război ciudat cu triburile din sud.

Cînd pămîntenii au înțeles cît de cît că nu puterea caracteriza pe fiecare „conducător", ci o anume capacitate de a întreține prin propriul exemplu cultul suferinței pe pămînt, au realizat că nici o măsură opresivă nu ar fi dat rezultate la xiluși. Ba chiar, glumea unul dintre primii diplomați care

se întorsese înapoi de pe Azoya, aici se pare că, avînd în vedere puternicul cult al morții și al martiriului, cu cît un conductor guvernează mai prost, cu atît populația este mai fericită. Poporul american ar trebui să ia exemplu de la acești minunați xiluși!

— La ce te gîndești? întrebă în sfîrșit Matt, mirat că palavragiul tace de atîta vreme.

— Mă doare capul, recunoscu tînărul. Mă întreb ce au vrut într-adevăr de la noi, continuă el.

— Cuțitele, deschizătorul de conserve, cheia de contact cu vîrf ascuțit. Nu căuta cine știe ce explicație complicată!

— Voiau să ne facă rău? insistă Jeff.

— Nu nouă, Ier. Sau, mă rog, să spunem că voiau să-și facă rău...

* * *

Palatul din Aznaya era un amestec înfiorător de prost gust colonial cu o înfiorătoare lipsă de confort colonială. Pînă și parcarea era așezată prost, cam la o milă de intrarea principală. Asigurară jeepul și apoi verificară dacă nici un obiect ascuțit nu putea să tenteze pe cineva. Bara de direcție, avînd capetele ascuțite, fusese demontată de mult de vreun xilus zelos.

Scara principală avea în jur de două sute de picioare înălțime și era simbolică pentru mentalitatea xilusă. Avusese cîndva balustrade de piatră însă localnicii aproape le demolaseră, astfel încît oricine putea aluneca în hău atunci cînd circulația era la orele ei de vîrf. Puțini dintre xilușii creștinați ar fi sărit din proprie inițiativă, dar o ocazie nu trebuie niciodată ratată. „Mha-hunha așteaptă sus, Mha-hunha înseamnă fericire, numai moartea aduce perfecțiune și pace", spune un verset din epopeea tradițională, *N'varunha-Gna-hunha*, verset pe care edițiile mai noi ale Bibliei îl preluaseră.

Pe scara extrem de îngustă și înaltă coborau și urcau sute de băștinași în același timp. Scara avea aspectul unui furnicar neliniștit.

— Se obțin sume frumoase, spuse Matt. Cuțitașele astea aduc ceva folosoase.

— Dar de ce nu le aducem mai multe arme? întrebă Jeff. Dacă au nevoie, de ce nu aducem?

— Am strica echilibrul, ar muri mult prea repede prea mulți băștinași. Aștia se curăță cu o viteză uimitoare. Și, în primul rînd, nu vrem să scadă prețurile. Ce-i drept, mai sînt unii care strică piața. Altfel, un biet cuțit costă trei miare. Un pistolaș cu opt cartușe din secolul douăzeci ar înlocui cu succes cel puțin opt cuțite, însă îți imaginezi cît am mai scoate pe bucată ?

Intrară direct în sala mare, plină de invitați de toate culorile. Nici aici nu puteai scăpa de japonezi, care aveau colțul lor. În colțul din dreapta Jeff observă un grup mare de pămînteni care păreau că se distrează. Cei doi se amestecară printre ei. Se treziră cu cîte o sondă plină în mînă. Jeff lovi cu cotul pe cineva.

— Iartă-mă, sper că nu s-a vărsat ceva, se întoarse el.

— Îmi placi, mărturisi cu sinceritate persoana de lîngă el, o roșcată absolut naturală, judecînd după ecusonul ecologic de pe mîneca stîngă. Ești proaspăt aici ?

— Fac stagiul, o asigură el. Sînt absolut în trecere. Sînt în anul opt la Universitatea Clayton. Acum am venit să-mi prezint omagiile regelui.

— *Guvernatorului*, vrei să spui. N-o să fie cazul, puiule. Nu știu dacă Matt te-a pus deja în gardă însă aștia de pe-aici nu sînt interesați de ceva anume în afară de plăcerea de a-și face cucuie. Singurul lucru pe care-l fac ca lumea și de la care ar trebui să luăm imediat exemplu este creșterea și înmulțirea. Dacă știi puțină istorie : au ceva din cerul comunităților *hippye* din secolul trecut. Se înclină fatalității, ba chiar o provoacă și au un cult al sîngelui înspăimîntător de scandalos. Aici Jack Spintecătorul ar fi ales lider sindical !

Jeff găsi cu cale să izbucnească în rîs, mai ales că doza lui de *babitt* se dovedise suficientă. Fata se depărtă cu butelia albă de *babitt* în mînă.

— Hei, cum te cheamă ? strigă el.

— Réa, spuse ea dispărînd în mulțimea pestriță a xilușilor tăcuți care păreau că se plictisesc privind undeva departe, înlăuntrul lor.

* * *

Străinii se distrau de-a binelea. În jurul containerului cu bucurii atmosfera se animase. Pentru o clipă se produse o rumoare specială : cineva anunțase că Excelența Sa Guverna-

torul de Aznaya soseşte şi cei noi, asemenea lui Jeff, se îngrămădiră să vadă. Şi probabil că Guvernatorul xilus sosi însă între timp interesul se mutase în altă parte. Un texan rotofei azvîrlea cuţitul de campanie într-o ţintă de lemn spre hazul asistenţei pămîntene. Chiar şi japonezii se arătau amuzaţi de greşelile grosolane ale trăgătorului, iar Jeff observă pentru prima oară un interes special în ochii xiluşilor. Deşi erau îmbrăcaţi şi aveau un aspect oarecum îngrijit, fixau şi ei cu lăcomie obiectul-care-poate-aduce-moarte. Réa apăru pe neaşteptate, într-un superb costum de dantelă, fără nimic important pe dedesubt. Probabil că mulţi, în special femeile, gîndeau că acest lucru era cu totul şi cu totul deplasat în condiţiile de campanie de acolo.

Xiluşii mîncau în tăcere, fără vreo plăcere vizibilă. Cei din „lumea bună" se distingeau prin togile albe cu dungi roşii. Cîţiva preoţi în rasă violetă treceau printre grupuri privind critic spre grupul pămîntenilor care depăşiseră oarecum măsura. Altul din grupul lor scosese cuţitul şi încerca să lovească ţinta. Cîţiva băştinaşi se apropiaseră plini de curaj, fixînd cuţitul zburător. Deodată, unul dintre xiluşi se prăbuşi, scăpînd cupa de cositor din mînă. O bucurie lumină ochii xiluşilor atunci cînd un bărbat frumos se aplecă deasupra celui căzut şi spuse în dialect *maloo:*

— A fost desigur otrăvit. A avut un prieten adevărat.

Jeff, care avea notele cele mai mici la limba *hitu* şi nu pricepea *maloo* aproape deloc, nu înţelese în ce sens spusese Guvernatorul acest lucru.

Victima era o *felelă,* cum ar fi spus cu indiferenţă Matt care de altfel îşi văzu liniştit de sonda lui cu babitt şi de jocul acela stupid cu cuţitul zburător. Cum era proaspăt venit pe planetă, se arăta şi el destul de mişcat de astfel de spectacole.

— E... grav? se interesă Jeff.

Guvernatorul ridică politicos ochii spre novicele vizitator.

— În sfîrşit, s-a adăugat poporului său. Era o frază pe care Jeff avea s-o mai audă de multe ori. Bărbatul zîmbi.

— Oricine ar fi fericit să aibă cinstea...

— Excelenţă, destinul vostru a fost hotărît, spuse un preot îmbrăcat în sutană violet, punîndu-i blînd, dar ferm mîna pe umăr. Doi xiluşi scoaseră repede corpul afară, spre a nu indispune invitaţii pămînteni. Jeff simţi o atingere de foc în spate, chiar şi prin combinezonul izoterm.

— Într-o zi s-ar putea să înțelegi, chiar dacă nu vei accepta niciodată în întregime, spuse Réa.

* * *

— Vom aranja mîine această vînătoare, pentru plăcerea oaspeților noștri, spuse pentru a doua oară Guvernatorul.

Erau cu toții în umbra unei săli mici, tainice, construite cîndva de coloniști pentru rezervele de carne. Cei trei mari dregători și Marele Preot, de data asta și el în togă albă, plecară capul.

— Fiecare dintre noi ar vrea același lucru, spuse Bostes. De ce Guvernatorul ales ar pleca Dincolo înaintea noastră, care avem deja o vîrstă venerabilă? Din nou folosim un drept cîștigat în dauna dreptului sfînt al gintei?

Guvernatorul nu toleră obrăznicia.

— Așa am hotărît și așa va fi. Mîine unul dintre voi mă va ajuta să trec Dincolo.

— Nu ai dreptul să-ți ridici singur viața, spuse și Marele Preot. Căci, poruncind cuiva să o facă, e ca și cum ai face-o singur! Biblia o interzice cu desăvîrșire!

— Biblia! rise conducătorul. Asta este o invenție venetică. Întotdeauna Conducătorii au trecut Dincolo de îndată ce au lăsat urmaș.

De undeva se mai auzeau zgomotele petrecerii.

— Excelență, trebuie să vă protejați, spuse al doilea sfetnic. Ați fost acceptat de străini ca intermediar și fără ei nu am avea metale, nu am avea uneltele cu care să facem trecerea Dincolo. Dumnezeu a vrut ca noi să ne naștem cu gîndul morții și să nu dorim nimic mai mult decît să sfîrșim chinurile unei existențe sărăcăcioase. Excelența voastră trebuie să trăiască însă mai departe căci este un ales. Mîine veți ieși în fața mulțimii și veți condamna la moarte cîțiva, la întîmplare. Poporul vă va venera. Nu puteți muri, sînteți imun la otrăvuri iar pielea vă e impenetrabilă de atunci, cînd nava aceea pămînteană a aterizat atît de aproape și *radiațiile*, cum le spun ei, v-au atins.

— Știu bine că am o zonă vulnerabilă. Este un loc unde razele fermecate nu au putut pătrunde din cauza acelei mici vietăți de pe Pămînt care îmi sărise în spate ca să mă protejeze.

Ciinele nu putuse supraviețui radiațiilor care pentru Guvernator se dovediseră benefice.

— Am ostenit, este timpul să-mi încep Marea Odihnă, spuse conducătorul. Mîine, în timpul vînătorii...

— Cîndva, spuse Matt, asigurînd încă o dată jeepul, era o problemă să circuli pe drumurile astea. Toți xilușii se aruncau orbește, ca niște iepuri orbiți de faruri, sub șenilele mașinilor. Înaintam foarte greu. A trebuit ca preoții lor să interzică acest lucru. Altfel, stînjeneau comerțul cu noi.

Urcară pe o scară mică, de serviciu. Matt îl lăsă pe tînăr să intre primul.

— Și cum au interzis ?

— Biblia !

— Aha.

Culoarul se îngusta brusc.

— Asta e cabina ta, Matt. Pe mine mă găsești... nu mă găsești, o să apar eu la timpul potrivit !

Cămăruța părea de-a dreptul confortabilă și Jeff se bucura că poate rămîne într-adevăr singur. Era de fapt prima lui zi pe Azoya și fusese desigur o zi grea.

— Am să dorm puțin, spuse el, și Matt ieși. În urma lui ușa se închise cu un plescăit scurt, semn că ecranul de protecție biologică era în funcțiune.

Îl trezi bîzîitul, semn că cineva se juca la sistemul de alarmă.

— Cine e ? întrebă el speriat.

— Réa !

Chiar dacă tînărul nu i-ar fi aflat numele, glasul ei dulce l-ar fi făcut să deschidă și o poartă de cetate.

— De obicei bărbații sînt cei care fac primul pas, spuse ea cățărîndu-se pe masa greoaie din mijloc și bălăbănindu-și în continuare picioarele ca un copil. Ești normal ? se interesă ea.

— Asta se poate în orice caz verifica, spuse modest tînărul. Nu vreau să-ți par prea îndrăzneț dacă am să-ți mărturisesc că din clipa în care te-am văzut...

Ea îi încălecase deja și începuse să se lupte nerăbdătoare cu adezivul combinezonului lui de protecție. Microcircuitul de climă de la costumul lui Jeff intră automat în funcțiune spălînd, frecînd și odorizînd trupul lui mare și bun. Ea rise deschizînd costumul lui ca pe un cadou ambalat frumos în staniol.

— Imm, ce frumos miroşi!

Îi mîngîie cu degete calde şi se aplecă să-l sărute.

— Să nu mă muşti, să nu mă zgîrîi, o avertiză el cu un rest din simţul de conservare care-i mai rămăsese. Iisuse, gemu el, niciodată nu mi-a făcut mai multă plăcere să trăiesc!

Lucrul nu dură prea mult, dar ajunseră la un sfîrşit mulţumitor pentru ambele tabere. Jeff nu o mai făcuse de mult astfel încît trupul ei, aşa reuşit, i se păruse extraordinar. Epuizarea bruscă îl făcu să se simtă prost încît se simţi dator faţă de fată.

— Mă ajuţi? spuse ea. Promite-mi că mă ajuţi!

— La ce?

— Nu spun, promite fără să ştii! Sau... ţi-e frică?

Nu, nu-i era frică. Alături de el, Réa a putut pătrunde mai uşor în Grupul energetic de unde se întoarse cu un contor Tokanaga.

— Nu-ţi fie teamă, îl punem înapoi!

Coridorul întunecos, săpat adînc în stîncă, se deschise uşor la semnalul ei. Un xilus tăcut trase în urmă uşa grea, din piatră. Undeva în spatele lor, ca şi cum le-ar fi aşteptat prezenţa, apăru Guvernatorul provinciei, urmat de Marele Preot, îmbrăcat tot în alb, ca şi data trecută. Al patrulea xilus, un tînăr cu priviri triste, avea o togă vişinie, cum au xiluşii de neam.

— El va fi ales în locul meu, spuse Guvernatorul. Vei avea mereu o ureche care să te asculte şi un ochi care să-ţi vadă nevoile.

Guvernatorul scoase toga şi Réa începu să plimbe degetele pe tastatura aparatului, în timp ce Jeff mişca obiectivul pe corpul Excelenţei Sale.

— ...aici, spuse Réa.

— Sigur? vru să ştie Guvernatorul, cu ochii strălucind poate pentru prima oară de bucurie.

Fata confirmă cu glasul tremurat, iar xilusul care le deschisese desenă o cruce cu tinctură de iod undeva pe umărul stîng al conducătorului.

— Aici pielea este foarte elastică, este o zonă rece, neprotejată şi aproape de un centru vital.

— Vă mulţumesc, veţi fi răsplătiţi. Robest, încearcă!

— Excelenţă, interveni preotul, să aşteptăm măcar pînă mîine. În timpul vînătorii, supuşii vor crede că a fost un simplu asasinat.

În limba *hitu* „asasinat" înseamnă altceva.

— Bine, să faceți un semn pe togă ca să nimerească exact unde trebuie !

— Ai făcut tu *asta* ? se îngrozi tînărul, după ce păsiră din nou în hol.

— Ce știi tu despre legile lumii de aici ? Din cînd în cînd, *zebroșii* de la sud năvălesc aici în, cum ar spune Guvernatorul, „războaie cumplite". Confiscă armele, hrănesc cu forța muribunzii care au hotărît să o termine astfel. Le fac într-un cuvînt cel mai mare rău imaginat aici, îi împiedică să moară ! Toată spiritualitatea lor arhaică pe care s-a altoit de minune religia preoților catolici este îndreptată spre slăvirea și iubirea morții. Este o încercare, venită din vechi, de a supraviețui pe o planetă suprapopulată și fără resurse naturale, ale cărei secrete nu le pot încă afla.

— Și de ce nu-i ajutăm ?

— Legea Neintervenției ! Stupida Lege a Neintervenției, votată în 2165 cu maximum de voturi posibile în Consiliul Galactic.

* * *

Căpeteniile rămaseseră pe loc, în jurul Guvernatorului. Pămîntenii își luaseră deja treaba în serios, porniseră hăituirea. Cîndva, acum o sută de ani, regii xiluși erau puternici și vînătoarea era făcută pentru a ucide oameni. Coloniștii schimbaseră multe obiceiuri. Matt plecase alături de ceilalți printre arborii piperniciți care nu ascundeau nimic. Un fel de pădure care se întindea pînă sus, spre orizontul verde.

— Hai să plecăm, Jeff, spuse Réa. Nu mai vreau să stau. Mergem la Misiune !

— Dar eu vreau să văd ! se supără el. Nu în fiecare zi vezi o vînătoare adevărată de *cofani* adevărați.

Oricum, în jurul lor se făcuse deja un fel de gardă, politicoasă, dar hotărîtă.

— Sper că nu ați greșit de data asta, spuse cu un zîmbet amenințător Guvernatorul. Țin mult ca semnul să fi fost corect așezat !

— Ce zice ? vru să știe Jeff.

— Că sîntem *deocamdată* bineveniți, oftă Réa, încercînd zadarnic să zărească prin apropiere silueta vreunui colonist. Neliniștea ei nu scăpă asistenței. În acea clipă, singurul bărbat înarmat, cu o suliță scurtă, se balansă puternic și

înfipse sulița în semnul de pe toga albă. Alt xilus scoase cu un gest rapid cuțitul din teaca lui Jeff și decapită dintr-o lovitură pe „ucigaș".

— A fost un asasinat, spuse Marele Preot în timp ce de jos, legănînd sulița la fiecare mișcare, Guvernatorul încerca să se ridice. Sulița se înfipsese ca într-o movilă de lut, fără să-i facă vreun rău. Se ridică într-un genunchi.

— Trădare ! urlă el, au însemnat locul greșit !

Jeff fu realmente smuls de pe loc și doborît la pămînt. Se trezi pe o masă mare, legat de picioare și de mîna dreaptă. Putu să o vadă și pe Réa, foarte aproape de el, în aceeași situație.

— Ce ne fac ? întrebă tînărul. Ne omoară ?

— Nu cred, în concepția lor, ne-ar răsplăti astfel răul cu bine.

— Și dacă o fac după legile noastre ? Cu ce le-am greșit ? Hei, voi ăștia de-aici, lăsați gluma ! Sînt cetățean Euramerican ! ! !

— Liniștește-te. Vor să ne pedepsească pentru că nu i-am arătat punctul vulnerabil.

— Dar l-am văzut cu ochii ăștia !

— Nu uita că eu eram la pupitru !

— Și de ce dracu' nu i-ai arătat acel punct blestemat ? Era așezat într-un loc indecent ?

Réa îl privi cu tristețe.

— Pentru că am propriile mele păreri în tot ce fac. Și nu puteam pur și simplu să fac *asta !*

Între timp, bătrînul xilus pe care-l văzuseră la întîlnirea secretă, se apropie cu cuțitul lui Jeff în mînă.

— Vă veți primi pedeapsa, străinilor ! se auzi de undeva, parcă de sub pămînt, vocea Guvernatorului. Ienarh, începe !

În ciuda urletelor tînărului, xilusul secționă cu pricepere venele de la mîna stîngă. Sîngele începu să curgă cu zgomot într-un vas de cositor. La fel se întîmplă și cu Réa, care știa că nu mai are rost să spere.

— Îmi pare rău, Theo, spuse ea.

— Nu mă cheamă Theo ! spuse el cu ultimile puteri.

— La toți le spun așa, zîmbi ea pierzîndu-și cunoștința. El o mai putu privi cîteva clipe, și senzația păcătoasă de golire îi făcu greață. O dată cu întunericul veni o căldură plăcută. Iar cînd se lumină totul, se văzu limpede, pe el și pe Réa, ca și cum ar fi plutit undeva sus, chiar și deasupra ta-

vanului de stîncă. Zbura undeva repede, simți că se grăbește, iar lîngă el simți răsuflarea ei. Vîrtejul fierbinte îl aduse în gura unui tunel de lumină densă. Era parcă și o muzică undeva, acolo în față, undeva sus, unde cineva fără față, așezat cu spatele la lumină, cineva drag, îl aștepta parcă de mult, dintotdeauna... Era foarte aproape, nimic nu-i mai putea despărți și o mare, o foarte mare fericire îl cuprinse...

Se trezi pe masă, dezlegat. Mîna stîngă îi era bandajată iar pe frunte avea niște frunze umede. Bătrînul xilus îl scutură fără milă :

— Pedeapsa a fost îndeplinită ! Ești liber să pleci. Tu și ea. Ați fost întorși *înapoi*.

Jeff duse mîna la frunte și începu să plîngă.

Cu palma stîngă își ascunse lacrimile, deși nu mai avea cine să-l privească. Da, cu puțin noroc, acum ar fi putut să fie *Acolo !*

GEORG CHRISTIAN

Bucla de reacție inversă

Valetul deschise ușa grea, privind cu o vie atenție omul care i se înfățișa. Fără a fi prea înalt, acesta avea un aer sever pe care părul cărunt nu făcea decît să i-l amplifice.

— Sînt profesorul Paul Dubergier.

— Bine ați venit ! Dl. profesor Henry Walacowski vă așteaptă cu nerăbdare.

Oaspetele fu invitat în interiorul vilei avînd mai curînd dimensiunile unui castel decît ale unei reședințe modeste de vară, așa cum fusese anunțat în scrisoare. Ușile, mari și grele, se deschideau și se închideau în urma lor și astfel străbătură cîteva camere cu un mobilier impresionant, apoi urcară și coborîră anumite scări, pînă cînd valetul se opri în fața unei uși ce ducea la subsol.

— Aici ? întrebă Dubergier neînțelegînd pentru ce fusese adus într-un loc atît de retras spre a se întîlni cu gazda sa, cu atît mai mult cu cît fiecare dintre camerele prin care trecuseră părea mult mai demnă de un astfel de eveniment decît cea pe care o ghicea înaintea lui.

Valetul făcu semn din cap că presupunerea era adevărată și apoi se întoarse pe drumul pe care venise. Omul cu servieta rămase cîteva clipe nemișcat privind spre cel ce dispărea în spatele unei uși masive, părînd că nu știe ce are de făcut, dar o clipă mai tîrziu se întoarse și ciocăni de cîteva ori în tocul de lemn din fața sa. De dincolo se auziră cîțiva pași și mai apoi două răsuciri ale unei chei în broască. Ușa se deschise și un omuleț, în halat albastru, cu părul vîlvoi și privirea distrată, se ivi în prag.

— Oh ! făcu el întinzînd mîna oaspetelui său, profesorul Paul Dubergier. Încîntat, profesore, încîntat.

Ceva nedeslușit îl inhibă pe oaspete. Parcă o teamă, un pericol ce plutea în aer.

— Sînteți doctorul în fizică Henry Walacowski, presupun, îi răspunse el cu o răceală provenind mai mult dintr-o prudență de moment, decît din lipsa de interes pentru întîlnirea ce avea loc.

— Natural. Sper că nu aveți vreo îndoială în această privință.

— Nu am. Deci dvs. sînteți, de douăzeci de ani, adversarul meu neobosit.

— Adversarul, dar nu dușmanul dvs. Intrați, profesore. De atîta timp vă așteptam.

Omul cu servieta din piele pătrunse în camera micuță. Nu putu să nu observe că pereții acesteia, groși de cel puțin două palme, erau dintr-un anumit metal cu strălucire albastră. De altfel și ușa era dublată cu una groasă, din același metal.

— O adevărată cazemată, murmură el.

— Sper să vă placă atelierul meu, i se replică.

„Ce-ar putea să-mi placă?" În fața lui Dubergier se găseau o etajeră plină cu cărți, o masă și două scaune, o tavă cu două pahare, cîteva lămpi ce iluminau camera și o altă ușă tăiată în peretele din fața sa.

— Țin să vă mulțumesc pentru invitație, începu francezul. Pot să vă spun chiar că de mult timp voiam să vă cunosc personal, dar totuși nu înțeleg rostul vizitei mele, cu atît mai mult cu cît eram ocupat în această perioadă a anului cu lucrări importante pentru Academie.

— Stimate profesore, îi răspunse polonezul, scoțînd de sub masă o sticlă de șampanie ținută la gheață într-o găletușă de aluminiu, azi sărbătorim un mare eveniment. Iată de ce v-am chemat pînă aici.

— Iată de ce am luat primul avion de la Paris spre Varșovia. Sper să fie într-adevăr un eveniment deosebit.

— Este. Sărbătorim victoria mea asupra teoriilor dvs.

Dubergier rămase încremenit de surpriză. Celălalt destupă sticla și turnă în pahare.

— Victoria dvs. în fața teoriilor mele?

— Chiar așa. De douăzeci de ani de cînd vă cunosc, am reușit în sfîrșit să vă învinge.

— Ce vreți să spuneți? Ați făcut o descoperire de ultim moment?

Cei doi ciocniră.

— Nu chiar. Dar am realizat ceea ce căutam de atîta timp: un captator al undelor „F". E bună șampania?

— Reușită. Profesore Walacowski, totuși undele „T" încă nu au fost puse în evidență.

— Ba da, stimate Dubergier. Le-am identificat acum trei ani, cînd am reușit și captarea lor. La început însă experimentele erau instabile, cînd reușeau, cînd nu, de aceea am ținut secret și nu am dat nimic publicității. Acum însă totul este bine pus la punct.

— Potrivit teoriei, un salt în timp este posibil doar în zonele de deformare a coordonatelor relativiste, cu alte cuvinte în apropierea marilor mase gravitaționale sau a unor cîmpuri magnetice de foarte mare intensitate.

— Corect. Chiar dvs. ați scris că s-ar putea experimenta saltul la poli, de exemplu, unde cîmpul magnetic se concentrează și poate produce o crevasă temporară.

— Lipsește un singur lucru. Deplasarea în timp are loc doar printr-o interacțiune a cîmpului magnetic cu un alt cîmp, care să se afle sub controlul omului.

— Acesta este cel al undelor „T". Ei bine, am reușit să controlez cîmpul „T".

Urmă un moment de tăcere. Dubergier deveni foarte palid și dînd paharul peste cap, începu să se joace în liniște cu el sub privirea amuzată a celuilalt.

— E o descoperire epocală, profesore Walacowski. Dă-mi voie să te felicit, zise el în sfîrșit.

— E o descoperire mare, zîmbi celălalt, dar întrutotul prevăzută de teoria dvs., cît și de a mea. Ori eu v-am spus că v-am învins. Ei, bine, v-am învins.

— Nu înțeleg unde vreți să ajungeți.

— Profesore Dubergier, de atîta vreme triumfați în lumea științifică prin teoria dvs., a imposibilității intervenției în timp. Teoria aceasta s-a răsturnat.

Savantul primi vorbele ca pe o lovitură de cuțit.

— Dar e absurd. E foarte bine pusă la punct și nu are nici cel mai mic rezultat contradictoriu...

— Și totuși este falsă.

— Nu vă permit!

— Trebuie, profesore, căci în realitate nu este respectată.

— Vreți să spuneți că, plecînd în trecut, pot să acționez astfel încît să modific prezentul? E absurd!

— Mie mi se pare logic. Dacă aș pleca cu o mie de ani în urmă, am putea asista la o suprapunere a timpilor, respectiv al meu, cel subiectiv, și cel al mediului în care m-aș afla, cel obiectiv.

— Asta nu implică faptul că poți modifica trecutul. Fizic nu poți decît contempla un alt timp, la fel cum un spectator privește un film într-o sală de cinema. Vreau să spun că legile fizicii nu sînt aceleași pentru subiect, adică observatorul dintr-o altă epocă, și obiect, respectiv perioada vizitată.

— Tocmai aici am cîștigat marea mea victorie asupra dvs. Legile fizicii se aplică la fel. Sînt identice...

— Nu vă dați seama ce spuneți, dr. Walacowski. Istoria nu poate fi modificată, e un non sens.

— Ba da ! Un călător în trecut poate schimba evenimentele. Asistăm astfel la o dualitate a istoriilor sau, dacă vreți, la o pluralitate a lor.

— Nu poate fi adevărat. Vreți să spuneți că poate să existe o istorie în care Pompei l-a învins pe Cezar și Napoleon a cucerit Istanbulul ?

— Desigur, deși noi trăim o altă variantă.

— Doctore, dvs. vă pierdeți bunul simț. Multe din teoremele grecilor se demonstrau prin reducere la absurd. O să iau un caz să vă demonstrez că ideile dvs. sînt false.

— De acord. Atîta doar, să nu cădeți în greșeala grecilor, care, crezînd prea mult în bunul lor simț, n-au putut înțelege geometriile neeuclidiene și au rămas la stadiul celei clasice.

— Să vedem. Presupunem că revin în timp o sută de ani, îmi ucid unul dintre înaintași și, în felul acesta, nu se naște nici tatăl meu, nici eu. Dar eu deja m-am născut...

— Într-adevăr, la prima vedere situația pare paradoxală, din moment ce n-ar trebui să existi și de fapt trăiești.

— Tocmai asta demonstrează teoria mea. Intervențiile în timp sînt imposibile. Istoria e ireversibilă și nu poate fi modificată.

— Atîta doar că mai există o explicație și, din fericire pentru mine, cea reală. Construind aparatul meu de călătorie în această dimensiune, am făcut primele experimente și iată la ce concluzii am ajuns :

1). Apariția efectului de anulare a intervenției. Dacă intervenția subiectului nu produce deteriorări mari asupra evenimentelor, acestea tind să o elimine cît mai repede, reluîndu-și cursul normal.

— Interesant...

— Să vă mai torn puțină șampanie rece. Luîndu-mă cu vorba mi-am uitat principala calitate, cea de gazdă.

2). Dacă intervenţia în timp a produs deteriorări mari, ireversibile, asupra evenimentelor, apare colapsul istoric. Pentru înţelegerea acestui fenomen trebuie înţeles termenul de paralelism al istoriilor sau de dualitate a lor. Istoria pe care noi, oamenii, am trăit-o pînă în prezent, o vom nota cu „A". Presupunem că mă întorc în timp şi-mi ucid unul dintre înaintaşi. În acel moment are loc un fenomen energetic violent, colapsul istoric, care produce o falie temporară şi o ramificare a istoriei în ramurile „A" şi „B". Ramura „A" rămîne intactă şi se constată dispariţia mea, la treizeci de ani, să zicem, în cursul unei misiuni ştiinţifice de explorare a trecutului. Datorită faliei apărute, sînt exilat pentru totdeauna din „A".

Ramura „B" este comună cu „A" pînă în momentul intervenţiei. Apoi ea suportă toate modificările ce apar, avînd o dezvoltare proprie. Practic, noi nu acţionăm niciodată asupra istoriei „A", ci a ramificaţiei „B" a lui „A", „C" a lui „A", „D" a lui „B". Pot exista infinităţi de ramificaţii sau istorii paralele.

Colapsul istoric este însă un fenomen energetic necontrolat, putînd duce chiar la distrugerea lui „A" în totalitate, de aceea intervenţiile în timp trebuie admise doar în cazuri extreme.

Profesorul Dubergier nu mai scoatea un cuvînt. Îşi sorbea în linişte paharul de şampanie, iar privirea sa rătăcea în gol.

Polonezul continuă :

— Totodată, istoria „B" este una reglată, optimizată chiar asemeni sistemelor automatizate dispunînd de o buclă de reacţie inversă. Revenind la exemplul dat, în „B" nu mă voi naşte niciodată, nu am înaintaşi. Pot trăi doar ca subiect, niciodată ca obiect, fiind mereu un străin venit din altă parte, din necunoscut. Într-un fel intervenţia mea mă sacrifică...

În concluzie, ce aţi spune despre un trecut care să nu cunoască cele două războaie mondiale ? Iată un ideal căruia i-aş dărui bucuros mulţi ani din viaţă. Din păcate efectele colapsului pot duce la catastrofe...

— Deci intervenţia în timp poate deveni o armă mai periculoasă decît cea generată de transformările ingineriei genetice sau decît cea atomică. Cel ce deţine supremaţia timpului devine foarte puternic...

— Din păcate aveţi dreptate.

— Şi consideraţi că trebuie să publicaţi descoperirile dvs ?

— Desigur. Omenirea trebuie să ştie tot, şi bine şi rău.

— Dar, doctore... Urmările descoperirii dvs. pot fi înfiorătoare...

Ochii lui Dubergier scînteiau ciudat.

— Dar și minunate, răspunse zîmbitor Walacowski.

Francezul dădu paharul pe gît.

— Prea bine, doctore. Sînt pregătit să asist la demonstrațiile dvs.

— Nimic mai simplu. Dvs. înșivă veți călători în timp, veți trage singur concluziile. Mașina mea e gata. Vă așteaptă în încăperea alăturată.

Dubergier văzu cum gazda sa deschise o ușă a cărei prezență cu greu putea fi ghicită. Apăru astfel o cameră mare, circulară, cu pereții din același material metalic ca și cea în care fusese primit. Se abținu să mai pună întrebări. Lîngă pereți se aflau electromagneți uriași, fire, cabluri, circuite electronice, iar în mijlocul încăperii triumfa un disc strălucitor, cu lumini roșii și verzi ce se plimbau continuu pe suprafața sa.

— E captatorul de unde „T" îi zise polonezul. Te va purta oriunde în timp, în raza sa de acțiune. Spre exemplu, dacă aș fi realizat laboratorul la Polul Nord, intensitatea cîmpului magnetic ar fi permis o incursiune în timp pe ± 10.000 ani. Aici nu pot produce decît un cîmp capabil să transporte un observator ± 500 ani.

— E destul, zîmbi rece Dubergier. Vom verifica teoria dumitale.

— Aveți grijă. Aparatul e extrem de ușor de manevrat. Odată intrat în interiorul captatorului, veți avea în față un ecran și un fotoliu. La baza ecranului se află un buton roșu și un dispozitiv gradat. Acest dispozitiv folosește la măsurarea timpului. Pe el vă fixați numărul de ani cu care doriți să vă deplasați. Butonul roșu este cel de pornire. Perioada de staționare în epoca vizitată este de maximum jumătate de oră. Pentru mai mult nu am energie.

— E-n regulă, doctore. Păcat că...

— Păcat? Ce vreți să spuneți?

— Nimic... În caz că toată teoria dvs. este adevărată, glăsui francezul posomorît, n-ar fi bine să publicați realizările dvs. Aceasta ar putea deveni un pericol în anumite mîini.

— Nu. Omenirea trebuie să cunoască toate posibilitățile ei. Eu îi deschid azi drumuri nebănuite.

— Poate...

— Eu mă retrag. Unde doriți să vă plimbați ? Pe vremea lui Magellan ? A lui Petru I sau a lui Napoleon ?

— Va fi o surpriză, surîse Dubergier.

— Atunci... călătorie plăcută, strigă polonezul trecînd în cealaltă încăpere și închizînd ușa metalică după el.

Ajuns aici, dădu fața de masă la o parte și, în locul unde băuseră șampanie, apăru un ecran lat pe care profesorul și discul se vedeau clar. Walacowski trase sertarele mesei și o mulțime de butoane albe și verzi apărură. Unul singur era negru.

Observă cu atenție cum francezul se urcă în disc și apoi, apăsînd un buton alb, închide ușa acestuia. Apăsă apoi un buton verde și electromagneții se puseră în acțiune. Pe aparatele din fața sa controla creșterea uniformă a intensității magnetice. Convorbirile între el și profesor nu mai puteau avea loc.

„Ah ! gîndi el. Am uitat să-i spun despre a doua buclă de reacție ! Ce distrat sînt ! Dar o să-i spun la întoarcere..."

O lumină orbitoare inundă ecranul. Din camera alăturată nu se mai vedea nimic. Privi doar aparatul de măsură al anilor. Francezul pleca în trecut. Un an, doi, trei... zece... patruzeci... cincizeci și trei.

Coordonatele geografice erau aceleași. Deci Varșovia.

Pe ecran apăru o imagine a orașului, cu străzi pustii. Discul strălucitor pluti cîteva clipe, apoi se opri. Dubergier coborî.

„Ce ciudat ! Oare ce-l interesează pe aici ?"

Francezul porni pe străzi pînă ajunse la una bine cunoscută lui Walacowski.

„E strada pe care m-am născut, gîndi polonezul. Iată-l pe Dubergier oprind chiar în fața casei părintești. Acum cincizeci și trei de ani... Nu aveam decît un an..."

Francezul se opri în fața casei. Ferindu-se de a face zgomot, sări gardul, se furișă prin grădină și se apropie de una din ferestre.

„Ce are de gînd ?"

Lui Walacowski îi era teamă să creadă fanteziile propriei minți. Dubergier pătrunse în casă, apoi trecu printr-un coridor. Deschise o ușă, privi înăuntru și, nemulțumit, o închise la loc. Apoi deschise o alta. În mijlocul acesteia, într-un pătuc de lemn, dormea un copil.

„Acesta sînt eu, își zise doctorul, tremurînd fără să înțeleagă de ce. Dar nu poate fi adevărat"...

Celălalt se apropie de pătuț. De sub haină luci țeava rece a unui revolver cu surdină.

„Ucigașule" ! gemu Walacowski, apăsînd în aceeași clipă butonul negru. O lumină orbitoare născută din ecranul aflat în fața sa învălui camera.

Cu fruntea acoperită de sudoare, polonezul căzu zdrobit pe un scaun. Abia mai respira. Stătu astfel clipe în șir în fața ecranului iluminat slab de becurile gălbui aflate peste tot.

„Ucigașul !" zise aproape cu voce tare. „Doar acceleratorul temporar de siguranță m-a salvat. Cea de a doua bucă de reacție... Astfel i-am putut provoca dezintegrarea cu o clipă înainte de a mă distruge el, controlînd timpul cu puțin înaintea evenimentului ce trebuia să aibă loc... Bine că nu i-am vorbit despre acest sistem de siguranță, altminteri n-aș fi existat. Prin ce-am trecut..."

Rămase încă un timp în acea poziție odihnitoare, cu inima bătînd să-i spargă pieptul și respirația începu să-i revină la normal.

„De ce ? Oare de ce a vrut să facă asta ? Nu-mi vine să cred... Doar fiindcă l-am învins pe plan științific, în vechea rivalitate dintre noi, să-mi dorească moartea ? De necrezut !"...

Doctorul Walacowski își reveni. Se ridică în picioare.

„Acum eu sînt un ucigaș. Eu l-am ucis... Și cînd mă gîndesc că mă dădusem cu totul pe mîna lui... Cît de stupid am fost".

Apucă paharul de șampanie încă plin și, cu mîna tremurîndă, îl dădu peste cap.

„Avea dreptate ! Era să-mi facă o surpriză a naibii de frumoasă..."

Privi din nou ecranul gol.

„Dar de ce ? Nu pot să-l înțeleg... De ce a vrut să modifice istoria ? Dacă avea revolverul la el, de ce nu m-a împușcat aici ? Îi era teamă că n-ar fi putut să iasă din casa asta ca o temniță ? Sau că azi sînt sisteme de depistare și urmărire a criminalilor mult mai sofisticate decît acum cincizeci de ani ? Poate..."

Se răsuci în stînga și-n dreapta, căutînd ceva.

„Totuși... Nu cumva, ucigîndu-mă acum cincizeci de ani, ar fi împiedicat și tipărirea tuturor articolelor mele de pînă azi ? N-ar fi fost el singurul deținător al secretelor mașinii mele ? Oare asta urmărea ? Supremația ?"

Văzu în acea clipă, la picioarele sale, servieta de piele a lui Dubergier. Din ea se revărsau cîteva foi scrise. Se aplecă

şi le culese. Aproape fără să vrea, ochii i se opriră pe aceste cîteva rînduri, scrise citeţ :

„Intervenţia umană în timp este un fapt perfect posibil. Prin implicaţiile ei, ar deveni arma cea mai periculoasă pe care omenirea o poate cunoaşte. Lumea nu trebuie să afle de existenţa ei..."

Walacowski se prăbuşi din nou pe scaunul de pe care abia cu puţin timp în urmă se ridicase.

Addenda

Vidul cuantic – speranța de energie a viitorului ?

Omenirea se confruntă în prezent cu pericolul crescînd al penuriei surselor de energie. Zăcămintele de cărbune, gaz metan și petrol nu vor mai putea face față mulți ani cerințelor în continuă creștere ale industriei. Evident că fisiunea nucleară a însemnat o rază de speranță în acest sens, dar problemele extrem de complexe pe care le ridică dezafectarea instalațiilor ieșite din uz, cît și a resturilor radioactive, reprezintă obstacole dificil de depășit, iar rentabilitatea întregii operațiuni scade îngrijorător de mult. În ceea ce privește fuziunea, rezultatele nu sînt prea încurajatoare. Obstacolul principal în acest caz îl reprezintă inițierea procesului prin intermediul plasmei, la temperaturi de minimum 100.000 grade Celsius, deocamdată imposibil de atins. Visul realizării fuziunii la rece rămîne în continuare un vis.

Oamenii de știință și-au îndreptat, în mod firesc, privirea către antimaterie. Pozitronul și alte particule specifice „antilumii", în contact cu cele obișnuite, duc la eliberarea unei cantități uriașe de energie, prin anihilarea lor totală. Procesul nu poate fi însă controlat. Pe de altă parte, pozitronul nu poate fi stocat și izolat în mijlocul atîtor particule materiale.

Este evident că energia valurilor și a vînturilor nu acoperă întregul necesar. O mare speranță s-a pus, de aceea, în captarea radiației solare în spațiul cosmic și apoi transferarea ei pe Pămînt sub forma unui fascicol concentrat. În acest scop, NASA a prevăzut, odată cu anul 1994, amplasarea unor uriașe oglinzi parabolice la mare distanță de planeta noastră. Timp de un deceniu se va construi în acest fel un sistem întins pe o suprafață de sute de kilometri pătrați

Utilizarea energiei planetei Jupiter, singura din sistemul nostru solar care radiază mai multă căldură decît primește, cît și a unor materiale rare de pe alte corpuri cerești care ar elibera cantități foarte mari de energie în urma prelucrării lor prin diverse procedee, sînt soluții ale viitorului îndepărtat.

Oamenii de știință au descoperit de curînd o sursă inepuizabilă și aflată la îndemînă : vidul. Această noțiune apare însă mult mai deosebită decît imaginea „clasică" formată asupra sa pînă mai ieri.

În ciuda tuturor eforturilor făcute pînă azi, vidul pur nu a fost localizat nicăieri în spațiu, rămînînd doar în sfera idealului. Nu s-a putut pune în evidență vreo zonă în care, după ce s-au scos particulele și cîmpurile, să nu mai rămînă nimic. Întotdeauna va exista în cosmos o rămășiță de gaze sau plasmă și, mai ales, radiația de fond, pe care unele teorii o consideră una dintre puținele mărturii de azi ale exploziei inițiale.

Căutîndu-se obținerea unei superforțe care să unească interacțiunile existente, s-a ajuns la noțiunea de vid cuantic, un mediu invizibil cu proprietăți foarte ciudate, aparent gol, în realitate plin de interacțiuni complexe și particule virtuale. Ceea ce numim în prezent „particulă" nu reprezintă decît turbulențe minore caracterizate de o energie specială și detașîndu-se din „marea" de fond.

Principiul nedeterminării enunțat de W. Heisenberg stă la baza elaborării unei teorii unitare asupra noului concept. Legile conservative ale mecanicii newtoniene, mai ales cea referitoare la energie, ar fi astfel suspendate pentru intervale de timp extrem de scurte, de ordinul fracțiunilor de secundă. Energia poate fi împrumutată pentru crearea de particule instabile, cu o viață foarte scurtă. Acestea izbucnesc din „nimic", trăiesc doar cîteva milionimi de secundă, și revin în „nimic". Oricît de gol ar fi spațiul fizic, el va avea întotdeauna o astfel de proprietate ce rezultă din aplicarea principiului de nedeterminare.

Particulele virtuale sînt similare bosonilor intermediari. Reprezintă mărturia unui cîmp de forțe ce nu se poate manifesta direct, deoarece nu e caracterizat de nimic permanent. Unii oameni de știință văd în vidul cuantic chiar începutul Universului, faza de transformare în materie, prin cîștigarea stabilității existențiale sub acțiunea unor factori încă necunoscuți. În acest caz s-ar obține o înțelegere superioară a însăși vieții biologice, ca parte integrantă a sistemului...

Cert este că un electron, de exemplu, aflat în spațiul ce posedă o asemenea activitate frenetică, înoată în marea de particule fantomă de toate tipurile : leptoni, quarkuri, bosoni intermediari. El va acționa asupra amestecului complex, primind reacțiunea vidului cuantic, fiind continuu asaltat de formele existenței virtuale.

Cea mai mică interacțiune observată de noi, cum ar fi schimbul unui foton între doi electroni, va da naștere unui întreg lanț de reacții insesizabile. Din fericire, contribuția dominantă rămîne totuși cea a bosonilor intermediari, celelalte procese aducînd doar mici corecții.

Savanții au elaborat chiar un model deosebit de riguros pentru înțelegerea acestor fenomene complexe. Un electron aflat în marea plină de activitate a vidului este înconjurat de un nor de energie avînd la marginea exterioară fotoni mai puțin activi. Pătrunzînd mai adînc în nor, fotonii virtuali dispun de un aport energetic crescut. Unii dintre ei se pot transforma în perechi electron-pozitron cu o viață foarte scurtă. Pot exista schimburi mult mai complicate, care implică multe particule virtuale. Cu cît ne apropiem de electron, impulsurile devin din ce în ce mai mari. Particulele cresc în masivitate și, în acest context, se constată existența leptonilor grei, a quarkurilor și a bosonilor intermediari.

Energia uriașă de care dispune vidul cosmic, denumit de E. Tryon „efervescent", ar putea fi ierarhizată pe mai multe căi. Una dintre acestea ar consta în aducerea sa într-o stare de excitație, astfel încît să i se asocieze un număr de niveluri energetice.

Menționînd enormele variații de presiune ale diferitelor stări caracteristice vidului, toate negative, se consideră că forța de respingere cosmică rezultată este de circa 10^{120} de ori mai mare decît cea prevăzută de Einstein pentru a menține un Univers staționar.

Prin acceptarea noilor concepte definitorii pentru spațiul fizic, teoriile integratoare ale cosmogenezei au fost aduse la un nou nivel de înțelegere, căpătînd o structură unitară. Multe umbre planau asupra evenimentului big bang. Dacă se consideră însă că la început Universul se afla într-o stare excitată a vidului (vid fals) și că era supus unei respingeri cosmice de o intensitate uriașă, se înțelege de ce în primele faze ale expansiunii sale dimensiunile se dublau la fiecare 10^{-34} secunde. Pierdută parcă de sub control, această dedublare succesivă a fost denumită „inflație" de fizicianul Alan Guth.

Dezintegrarea rapidă a vidului fals a dus la dispariția forței de respingere, oprindu-se astfel procesul inflaționar, aducîndu-se Universul sub controlul forței de gravitație. Expansiunea a continuat, desigur, dar avînd un ritm descrescător, fiind decelerată.

Teoria lui A. Guth susține că la sfîrșitul fazei inflaționare Universul a fost gol și rece, dar dintr-o dată s-a umplut cu o căldură intensă, ca urmare a unui „fulger". Toată căldura își avea originea în uriașele rezerve ale vidului fals și dezintegrarea sa a creat temperaturi de 10^{28} grade Kelvin. După aceea evoluția a continuat potrivit teoriei big-bang, respectiv cu apariția materiei și antimateriei pe seama aportului imens de energie existent în acele momente. A urmat răcirea și, într-o succesiune de etape, toată structura pe care o întîlnim azi a început „să înghețe".

În lumina acestor noi concepte, uriașa resursă energetică a vidului cuantic reprezintă, fără îndoială, cea mai fascinantă posibilitate de rezolvare a problemelor cu care se confruntă azi omenirea. Numeroși cercetători din S.U.A., U.R.S.S. și țări vest-europene s-au lansat în proiectarea unor instalații capabile de a pune în evidență și a folosi această resursă, dar rezultatele lor nu sînt încă date publicității.

DAN STARCU

Evaporarea Universului

Evoluția și viitorul macrocosmosului constituie probleme fundamentale ce hotărăsc direct destinul nostru. Odată cu descoperirea expansiunii galaxiilor, fenomen pe care Dirac l-a constatat mai întîi teoretic, prin raportul direct proporțional cu timpul dintre forțele nucleare și cele gravitaționale, iar apoi a fost pus în evidență prin efectul Doppler de deplasare spre roșu a spectrului luminos specific uriașelor aglomerări stelare, viziunea asupra celor două probleme s-a modificat substanțial.

Expansiunea constituie oare un fenomen etern ? Stelele se vor pierde în spațiul nesfîrșit, iar distanțele dintre ele vor crește neîncetat ? Exact așa stau lucrurile în ipoteza „universului deschis". Se presupune că explozia inițială, big-bangul, a însemnat de fapt motorul primordial, care duce la împrăștierea masei de substanță în spațiul nesfîrșit.

Există însă și ipoteza „universului închis", cît și a celui „pulsatoriu". Foarte importanți în determinarea viitorului macrocosmosului sînt doi factori : masa totală și viteza de deplasare a marilor aglomerări stelare, ambii, din păcate, deosebit de greu de estimat. Pentru ca forțele gravitaționale să reducă treptat tendințele de expansiune nelimitată, e necesar ca masa materiei ce se ascunde, sub forme încă necunoscute, în structura găurilor negre, să fie cel puțin de nouă ori mai mare decît cea existentă în toate corpurile cerești vizibile prin mijloacele optice sau electronice. În acest caz, după miliarde de ani de îndepărtare, viteza de deplasare se va anula, apoi galaxiile vor începe să se apropie una de alta pînă se vor ciocni și se vor restrînge iar într-o sferă extrem de redusă, cu un diametru de numai cîțiva metri.

Conform teoriei, această sferă va fi supusă unor presiuni și temperaturi extraordinare, astfel că, avînd în vedere con-

centrarea uriașă de substanță, explozia nu va fi evitată. Va urma un alt big-bang și un nou ciclu universal de 20 — 30 miliarde de ani.

Să revenim însă la prima ipoteză, în care se presupune că expansiunea va fi nelimitată. Ce se va întîmpla în acest caz ?

Temperaturile corpurilor cerești vor scădea continuu, apropiindu-se cît mai mult de cea a vidului. Distanțele dintre ele vor crește și stelele, planetele, se vor izola unele de altele. Însăși structura intimă a materiei va avea de suferit, fiindcă atomii sînt stabili lungi perioade de timp, dar nu întotdeauna. Astfel, după 10^{30} ani de la începutul Universului, toți protonii se vor descompune în pozitroni, mezoni și radiații gama. Cum va arăta atunci lumea ? Cît de diferită va fi față de ceea ce cunoaștem ? Poate cineva să răspundă la o asemenea întrebare ? Dar cum va arăta lumea după descompunerea noilor componenți în alte tipuri de particule, după o altă perioadă de timp ?

Un lucru cert este acela că nici faimoasele găuri negre nu vor scăpa de transformările uimitoare cărora le vor fi supuse toate corpurile cerești. În jurul unui „black hole" se află o zonă în care nimic nu poate scăpa uriașei forțe gravitaționale, nici măcar lumina. Potrivit însă rezultatelor din mecanica cuantică, poate exista fenomenul de tunelare a zonei respective. Cu alte cuvinte, anumite particule, avînd energii uriașe, pot sparge zidul de potențial și evada. Fenomenul a fost pus în evidență la nivel subnuclear, de aceea extinderea lui nu pare inacceptabilă. Ce urmări ar avea ? În decursul miliardelor de ani, găurile negre ar pierde din masă, ceea ce le-ar reduce forțele de atracție și ar accelera... evaporarea lor !

Cum la ora de față se presupune că în centrul fiecărei galaxii se află un asemenea corp invizibil, care asigură stabilitatea marilor aglomerări stelare, slăbirea lor va duce la risipirea în spațiu a sistemelor planetare.

Cercetînd mai departe fenomenul de instabilitate nucleară ce se va manifesta cu timpul și constatînd că pozitronul este o particulă specifică antimateriei și nu materiei, ne punem firesc întrebarea dacă el nu va interacționa cu neutronii sau electronii. Se știe că asemenea reacții eliberează, sub formă de lumină, o cantitate de energie uriașă, rezultatul anihilării complete a celor două forme de existență. Universul viitorului va fi oare format doar din lumină și întuneric ?

Nu pot fi trase încă toate concluziile, întrucît multe dintre fenomenele macro, dar și ale microcosmosului sînt necunoscute. Ținînd cont că viața Universului este estimată pînă în prezent între 10^9 și 10^{10} ani, ne punem totuși întrebarea dacă nu cumva, pînă la presupusa sa evaporare, o lume a antimateriei nu va fi însă cea a viitorului ? Oare ceea ce astronomii căutau tocmai în zonele îndepărtate ale spațiului se va găsi într-un alt timp ?

V. RAȘCANU

Canibalismul, baza antropogenezei

Unul dintre criticii cei mai severi ai modului în care este prezentată evoluția omului de tip darwinist s-a dovedit a fi savantul austriac Oscar Kiss Maerth, autorul lucrării „Der Anfang war das Ende" (Începutul a fost sfîrșitul). Acesta atacă următoarele aspecte :

1. Mecanismul care a dus la apariția și generalizarea poziției bipede, avantajele aduse de noul mod de deplasare. Obiecția sa constă în faptul că viteza de locomoție a scăzut, iar abilitatea de a se cățăra în copaci a avut de suferit prin modificarea mîinilor posterioare.

2. În condițiile în care maimuțele antropoide folosesc destul de des poziția bipedă și execută cu membrele anterioare operațiuni de mare finețe, de ce numai în cadrul speciei umane utilizarea de unelte și relațiile din cadrul grupului au dus la dezvoltarea explozivă a volumului cerebral, evoluție fără precedent în întreg regnul animal ?

Concluzia la care ajunge Oscar Maerth este că : „Omul nu s-a format în acord cu principiile acestui univers, ci a acționat împotriva ordinii generale și s-a creat el însuși". Cauza acestei evoluții nenaturale șochează, desigur. Este vorba de canibalism.

Primii indivizi din specia care urma să păşească pe calea umanizării au consumat în mod cu totul întîmplător creierul vreunui seamăn de-al lor. Poate că faptul s-a datorat unei situații de foamete prelungită. Cert este însă că imediat după aceea consumul de creier și-a pus amprenta pe comportamentul maimuței care a constatat că pulsurile sexuale s-au intensificat puternic. Acest fapt se datorează în primul rînd drogului sexual care este hipofiza, glandă situată în cutia craniană.

Fiziologul John Money de la John Hopkins Medical School din S.U.A. a efectuat timp de 15 ani cercetări asupra unor persoane cărora, din diferite cauze, le-a fost extirpată glanda hipofiză. La toți aceștia funcția sexuală fiziologică rămînea intactă, dar libidoul dispărea, împreună cu orice manifestare spirituală de natura simpatiei, atracției sau iubirii.

Oscar Maerth încearcă să demonstreze vînătoarea de creiere prin următoarele argumente :

1. Din trecutul îndepărtat nu au fost găsite cranii întregi, deși acestea constituie partea sistemului osos cea mai solidă.

2. Există zone de pe glob unde se practică încă, în zilele noastre, canibalismul.

3. Consumul de drog sexual a crescut foarte mult potența noii specii în formare față de celelalte animale și în special față de primate.

Experimentele de laborator efectuate asupra șobolanilor cărora li s-au implantat în creier, în zonele care comandă activitatea sexuală, microelectrozi și li s-au pus la dispoziție clape prin care puteau acționa pentru a pune sub tensiune electrozii, au demonstrat că animalele apăsau pe clape pînă la completa ostenire, unii chiar pînă la moarte. Excitarea zonelor respective în acest mod și felul în care animalele au reacționat au condus la concluzia că orice mamifer ar fi putut deveni prizoner al drogului. Numai strămoșul nostru a găsit însă calea de a realiza aceasta, iar rezultatul sîntem noi.

Deosebirile dintre om și principalele maimuțe antropoide ar fi următoarele, în viziunea savantului austriac :

1. Dispariția blănii, cel mai bun mijloc natural de protecție împotriva factorilor de mediu ;

2 Atenuarea sau chiar dispariția semnelor periodice de fecunditate ;

3. Intensificarea activității sexuale ;

4. Dezvoltarea puternică a creierului ;

5. Trecerea de la alimentația vegetariană sau omnivoră la una preponderent carnivoră.

6. Permanentizarea poziției bipede, sursă a numeroase tulburări fiziologice.

În primele etape procesul de umanizare a dezavantajat viitorul om, mai ales prin pierderea blănii, care apără organismul de acțiunea factorilor mecanici ai mediului, de agresiunile termice sau de apa rezultată din precipitații, prin faptul că firele de păr ale blănii sînt permanent gresate.

Explicația pe care o dă Oscar Maerth în privința modului în care omul a trecut la poziția bipedă lasă însă mult de dorit. El consideră că s-a datorat necesității de a ține capul ridicat, ca urmare a creșterii accentuate a părului în regiunea craniană. Creșterea respectivă s-a realizat în urma aportului crescut de energie în zonă, efect al consumului de creier.

Ce a mai pierdut omul în cursul procesului evolutiv nenatural prezentat ? În primul rînd posibilitatea de percepție și comunicare extrasenzorială, ce folosea ca mijloc de integrare activă în mediu și în grup. Considerate, de-a lungul evului mediu, drept manevre vrăjitorești sau simple șarlatanii, fenomene ca telepatia, telekinezia, teleprezența, hipnoza, levitația constituie fenomene specifice activității cerebrare superioare.

Pierderea posibilităților telepatice de comunicare a fost una dintre consecințele cele mai directe ale dezvoltării anarhice și explozive a materiei cerebrare. Practic, se poate spune că ființei umane i s-a „scurtcircuitat" creierul. scoțîndu-i-se din uz o serie de proprietăți uluitoare cu care era dotat.

Trebuie menționat faptul că evoluția creierului a fost spectaculoasă sub aspect cantitativ, canibalismul fiind la baza creșterii de trei ori a volumului său într-o perioadă de aproximativ trei milioane de ani. Saltul calitativ înregistrat în aceiași perioadă este fără precedent în istoria biologică a Pămîntului.

Creșterea explozivă a masei cerebrare a dus la înghesuirea acesteia în interiorul cutii craniene, ale cărei dimensiuni au evoluat mult mai puțin. Oscar Maerth consideră că omenirea a înțeles pericolul ce o amenința din cauza practicii canibale abia în urmă cu 40.000—50.000 de ani. Confruntată cu fenomene grave ca epilepsia și multitudinea de maladii psihice, s-a văzut nevoită să ia măsuri pentru a supraviețui.

Acest fapt explică practica anumitor populații de deformare a craniului noilor născuți prin metode care azi par barbare. În Africa sau America de Sud se urmărea în acest fel redistribuirea presiunii lichidului cefalorahidian, în sensul protejării zonelor mai importante.

O altă metodă generalizată pe suprafața globului o constituia trepanația. Rata mare de supraviețuire după astfel de operații ce se efectuau în urmă cu zeci de mii de ani, precum și realizarea lor în zona osului temporal, care este cel mai subțire al cutiei craniene, demonstrează că omenirea a știut să găsească metodele și mijloacele tehnice pentru a-și asigura supraviețuirea. Extragerea unei părți a lichidului cefalo-rahi-

dian în urma acestor operații ducea la scăderea presiunii interioare și la dispariția atîtor efecte nocive provocate de aceasta.

Oscar Maerth consideră, în consecință, că momentul de răscruce pentru evoluția omului l-a reprezentat renunțarea la practicile canibalice. Renunțarea nu a fost un proces simplu, datorită faptului că practica respectivă era profund implicată în modul de viață al tuturor comunităților umane. Soluția a constatat în îngroparea morților, indiferent de cauza morții lor.

Pentru mulți antropologi, omul de Cro-Magnon este urmașul celui de Neanderthal, care dispare cu desăvîrșire acum 30.000 de ani. Se poate presupune că dispariția sa a fost cauzată de imposibilitatea de a renunța la canibalism. Homo sapiens a supraviețuit și a evolut în continuare, iar pentru reușita sa își merită pe deplin numele. Legiferarea înhumării sau a incinerării morților a limitat în ultima clipă consecințele nefaste ce se manifestau asupra strămoșilor noștri.

Oscar Maerth consideră că alimentația carnivoră constituie un net dezavantaj față de cea ierbivoră și dă ca exemplu faptul că e mai ușor de cules un fruct decît de vînat o antilopă sau un mamut. Alimentația carnivoră ar fi doar o derivată a practicilor canibalice.

În sprijinul evoluției umane pe cale nenaturală, savantul austriac mai aduce gama variată de afecțiuni tipice omului și care se asociază cu poziția bipedă. Respirația este îngreunată, afecțiunile circulatorii devin mai numeroase, inima fiind supusă unui efort crescut datorat forței gravitaționale ce trebuie învinsă. Varicele, tromboflebitele, insuficiența venoasă, staza cronică reprezintă doar o parte din consecințe. Extensia pe verticală a reprezentat, de asemenea, un dezavantaj în procesul muncii. Axa osoasă fragilă a cunoscut curburile sagitale fiziologice, la care s-au adăogat cele patologice. Cifoza, lordoza, scolioza constituie dezavantaje create numai din cauza poziției bipede.

Teoria deosebit de originală a savantului austriac, deși aduce numeroase dovezi în favoarea ei, nu poate fi acceptată în întregime, datorită unor întrebări care încă rămîn fără răspuns. Spre exemplu, de ce nu ar fi trecut la canibalism, tot în mod întîmplător, leul. Apoi, pentru animalele de pradă acest procedeu nici nu apare necesar în mod evident, dacă vom considera faptul că hipofiza este o glandă specifică mamiferelor și că are o compoziție biochimică foarte apropiată de

la o specie la alta. Deosebita potență a omului față de celelalte primate este un argument cert, dar care pălește dacă o vom compara cu cea a marilor feline, în special a leului.

Cert este faptul că teoria respectivă a trezit ecouri multiple, deschizînd un drum nou și ridicînd foarte multe întrebări asupra unei importante probleme aflate în conul de umbră al științei...

VARMEN SPADARU

De ce cad avioanele

Încercarea de rezolvare a cunoscutei „probleme a şasea" a lui Gilbert a condus la posibilitatea reală de prognozare cu destulă exactitate a catastrofelor aeriene, taifunurilor, ţunami-urilor. Cercetătorul Nikolai Koroveakov şi-a denumit sistemul original de clasificare a legilor fizicii, ce permite o astfel de prognozare „anatomia fizicii".

În fiecare celulă a acestui sistem (pe care l-a elaborat în 15 ani) este cuprinsă o lege sau alta a fizicii. Între celule, ca şi între elementele Sistemului Periodic al lui Mendeleev, există asemănări şi deosebiri. După spusele lui Koroveakov, această clasificare permite determinarea naturii comune a unor fenomene fizice aparent diferite.

Aceasta însă în plan teoretic. Practic însă, Koroveakov a formulat un punct de vedere nou cu privire la structura internă a planetei noastre, la interacţiunea acesteia cu Soarele şi Luna. Gravitaţia terestră apare astfel mai diferenţiată. Dacă dintotdeauna s-a apreciat că în cădere corpurile sînt atrase de Pămînt, acum, după părerea lui, este necesară o precizare : sînt atrase de nucleul Pămîntului, de mantaua planetei, de fluxul de magmă. Această precizare esenţială i-a permis lui Koroveakov să alcătuiască un tablou unitar al multor fenomene ale naturii, să distingă anumite legi ale apariţiei unor anomalii ca furtunile magnetice, uraganele, taifunurile, ţunami-urile, erupţiile vulcanice. În lumina noii ipoteze s-a dat o explicaţia plauzibilă şi Triunghiul Bermudelor. Mai mult decît atît, majoritatea accidentelor aviatice, cum demonstrează cercetătorul, sînt provocate de anomalii gravitaţionale ce se pot calcula uşor, deci pot fi prevenite.

Ipoteza s-a născut din aceeaşi paradoxală întrebare ce i-a preocupat pe toţi fizicienii, începînd cu Newton : din ce cau-

ză, atunci cînd amesteci cu linguriţa în pahar, frunzuliţele de ceai se adună spre centru şi nu spre pereţi ?

În experienţa lui Koroveakov „paharul" a fost un cilindru plin cu apă, cu capac transparent, rotindu-se în jurul unui ax central ascuţit în partea de jos. Rolul frunzuliţelor de ceai l-au jucat nişte fărîme din material plastic. Acest titirez hidrodinamic i-a arătat lui Koroveakov un lucru foarte interesant : pata alcătuită din „fărîme" avea în centru nu o formă oarecare, ci una perfect geometrică, de pentagon. În decurs de 24 de ore vîrfurile pentagonului se deplasau în sens opus sensului de rotaţie al Pămîntului.

Această descoperire neaşteptată i-a indicat experimentatorului să caute dezlegarea paradoxului în însăşi planeta care se roteşte. Analogia este simplă : planeta noastră este un titirez hidrodinamic mare şi pe ea se formează acelaşi pentagon perfect. Zonele anomaliilor, de felul Triunghiului Bermudelor, sînt dispuse sub un unghi de 72 grade una faţă de alta. Sînt cinci astfel de zone în Emisfera nordică — Triunghiul Bermudelor, Marea „Diavolului" (în apropiere de Japonia), zona din pustiul Saharei (pe teritoriul Algeriei), încă două asemenea locuri „blestemate" în Peninsula Industan şi în Atlantic, în raionul New Foundland.

Şi în Emisfera sudică există asemenea zone „vrăjite". Acestea sînt în acelaşi plan şi sînt dispuse în vîrfurile unei stele perfecte.

În memoria oamenilor, de aceste pentagoane se leagă multe tragedii inexplicabile : au dispărut aici avioane şi vapoare, au izbucnit pe neaşteptate uragane şi ţunami-uri.

Conform ipotezei lui Koroveakov „fărîmăturile" din titirezul hidrodinamic indică modul cum se distribuie liniile de forţă în fluxul lichidului aflat în mişcare de rotaţie. Acelaşi lucru, spune el, se întîmplă şi în adîncul Pămîntului, numai că aceste linii de forţă sînt determinate nu de apă, ci de magma ce umple spaţiul din interiorul globului.

Tabloul sumar al gravitaţiei terestre este alcătuit din cele trei componente gravitaţionale : nucleul, magma şi mantaua planetei. Şi, întrucît toate cele trei componente gigantice ale Pămîntului se află în permanentă mişcare una faţă de celelalte, aflîndu-se în interacţiune cu atît de apropiata Lună, cît şi cu îndepărtatul, dar infinit mai marele Soare, tabloul cîmpului gravitaţional nu este nici pe departe atît de simplu cum se crede.

La fiecare semestru nucleul Pămîntului se apropie fie de Polul Nord, fie de Polul Sud. El călătorește în oceanul de magmă care, aidoma Oceanului Planetar, suportă influența Soarelui și pe cea a Lunei. Dar spre deosebire de cele de la suprafață, „fluxurile" și „refluxurile" oceanului subteran modifică intensitatea cîmpurilor gravitaționale și electromagnetice ale planetei. Totodată axa Pămîntului nu este perpendiculară pe planul de rotație, ci înclinată, din care cauză nucleul cînd se apropie de Soare, cînd se îndepărtează de acesta.

De aceea și pentagonul titirezului nostru gigantic, conform observațiilor lui Koroveakov, iarna și vara se comportă diferit, deplasîndu-și vîrfurile cu 36 de grade.

În cele cinci zone ale anomaliilor, deviațiile cîmpului gravitațional sînt cele mai puternice, de durată mai mare și de aceea aici se produc cele mai multe accidente, ne spune Nicolai Koroveakov. Dar perturbațiile în forța de atracție a Pămîntului pot apărea și în alte locuri pe planetă. Care anume? Dacă privim globul de sus, dinspre Polul Nord, din acesta, ca din centrul unei flori, se desfac cinci petale ale căror părți ascuțite se îndreaptă exact spre cele cinci faimoase zone „nefaste". Exact în aceste sectoare-petală sînt frecvente anomaliile gravitaționale. În alte locuri ele nu există.

La timpul respectiv Koroveakov întocmise o hartă pe care însemnase locurile în care au căzut cu frecvență mai mare avioane. Punctele negre au acoperit tocmai acele petale, fără să depășească acest spațiu. Pe teritoriul Uniunii Sovietice, de exemplu, sînt două asemenea sectoare. Între acestea e o porțiune în care practic nu au existat catastrofe aeriene.

O localizare mai importantă a accidentelor este localizarea în timp. Se pare că anomaliile apar într-o succesiune strict ciclică. După metoda Koroveakov este ușor de calculat care sînt zilele periculoase pentru zbor dacă se știu fazele Lunii. În decursul unei luni există 6—7 zile în care există probabilitatea ca avioanele în zbor să nimerească în conul anomaliei gravitaționale. Excluzînd aceste zile din orarul de zbor al „liner-elor" putem lua loc fără grijă într-un avion care zboară deasupra zonelor periculoase — accidentele datorate unor defecțiuni tehnice, unor greșeli de pilotaj sau ale dispecerilor de la aeroport sînt de regulă mai puține decît cele inexplicabile cu pierderea bruscă a legăturilor prin radio. Pe parcursul mai multor ani Koroveakov a urmărit comunicatele din întreaga lume despre accidentele de aviație, veri-

ficîndu-şi calendarul. De obicei totul coincidea : accidentul se producea într-una din zilele însemnate în acest calendar.

În astfel de zile, în zonele strict determinate de pe Pămînt se produc talfunuri, uragane, şi alte cataclisme stihinice.

Concluziile aplicative ce decurg din acest punct de vedere asupra planetei noastre sînt doar un exemplu de valorificare a clasificării fenomenelor fizicii alcătuită de Koroveakov. Toate procesele observate în natură el le-a împărţit în ondulatorii şi legate de deplasarea obiectelor materiale. În fiecare grupă de procese a determinat sursa de energie, spaţiul şi consumatorul de energie. Sursele de energie le-a împărţit în : cîmp de forţă, legături şi punct de sprijin. Consumatorii de energie — în zone de formare a forţelor şi corp material. Timpul este legat de categoria spaţiului pentru procesele ondulatorii, iar pentru procesele de deplasare a obiectelor materiale el este legat de consumatorii de energie.

Astfel sînt concepute celulele pentru toate legile cunoscute şi necunoscute încă ale fizicii — o matriţă ce permite să unim într-un tot unitar toate capitolele fizicii şi toate procesele, chiar şi cele care la prima vedere par a nu avea vreo legătură între ele. Clasificarea lui Koroveakov este una dintre cele mai serioase încercări de a rezolva aşa numita problemă a şasea a lui Gilbert, pusă de remarcabilul savant în anul 1900. Problema este următoarea : să fie creat un sistem de clasificare a fenomenelor fizice care să permită descoperirea din timp a particularităţilor şi caracterului real al existenţei unui fenomen sau altul, al reproducerii şi dirijării lui. Conform părerii unor fizicieni sovietici — doctori în ştiinţe, profesori universitari, Nikolai Koroveakov s-a apropiat serios de rezolvarea acestei probleme extrem de dificile, pe care a pus-o Gilbert.

GHIORGHE MORARU

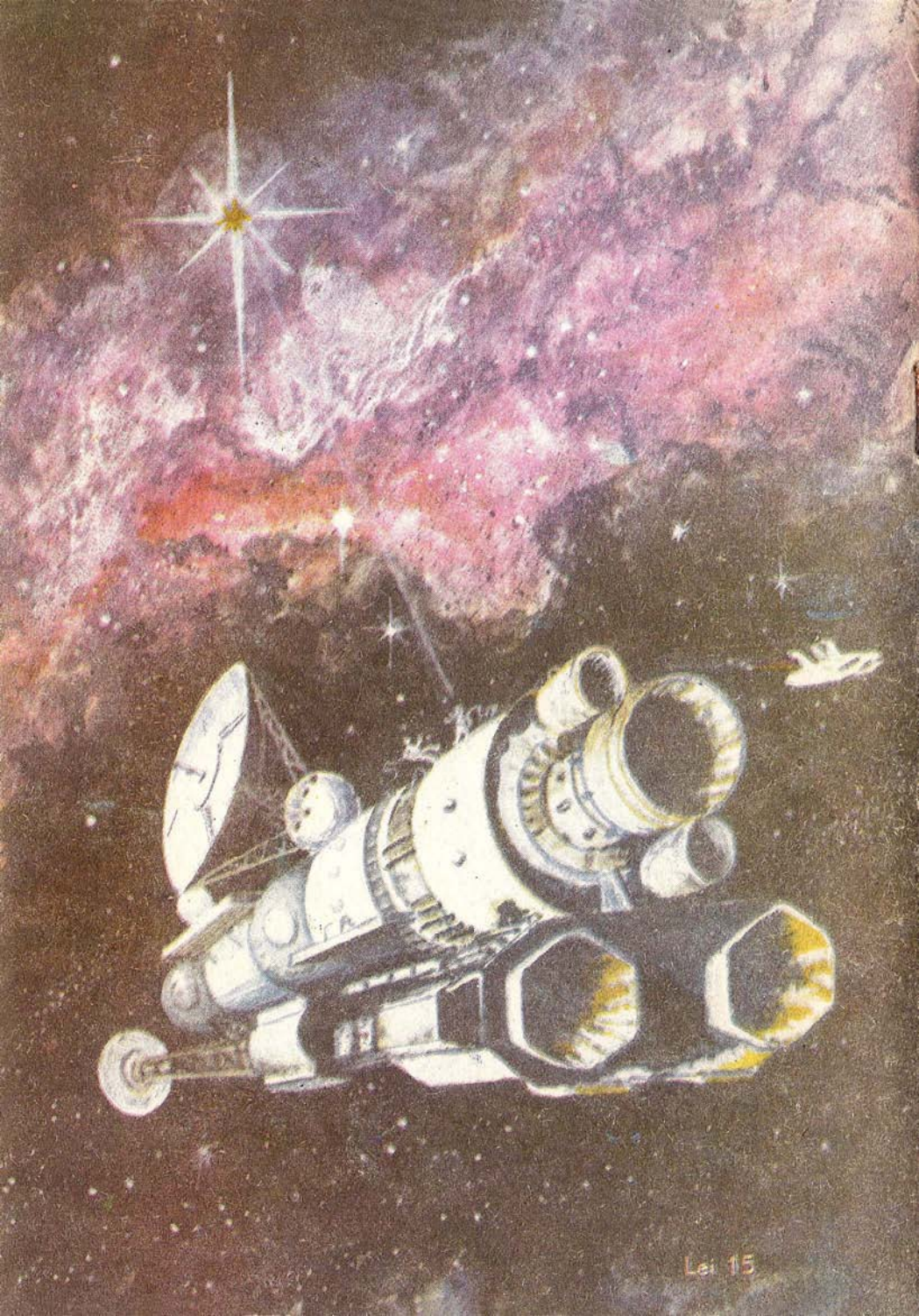

Lei 15